

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 62

6 maja 2019

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2019/C 155/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.....	1
---------------	--	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2019/C 155/02	Sprawa C-118/17: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 14 marca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Budai Központi Kerületi Bíróság — Węgry) — Zsuzsanna Dunai/ERSTE Bank Hungary Zrt (Odesłanie prejudycjalne — Ochrona konsumentów — Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich — Dyrektywa 93/13/EWG — Artykuł 1 ust. 2 — Artykuł 6 ust. 1 — Umowa kredytu denominowanego w walucie obcej — Różnice kursowe — Zastąpienie przepisem ustawowym nieuczciwego warunku umowy uznanego za nieważny — Ryzyko kursowe — Dalsze obowiązywanie umowy po usunięciu nieuczciwego warunku — Krajowy system jednolitej wykładni prawa)	2
---------------	--	---

2019/C 155/03	Sprawa C-128/17: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 13 marca 2019 r. — Rzeczpospolita Polska/Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej (Skarga o stwierdzenie nieważności — Dyrektywa (UE) 2016/2284 — Redukcja krajowych emisji niektórych rodzajów zanieczyszczeń atmosferycznych — Przyjmowanie aktów prawa Unii — Przebieg procedury prawodawczej — Artykuł 4 ust. 3 TUE — Zasada lojalnej współpracy — Skuteczne wykonywanie uprawnień dyskrejonalnych prawodawcy Unii — Ocena skutków — Wystarczająca ocena skutków zaskarżonego aktu — Artykuł 5 ust. 4 TUE — Zasada proporcjonalności — Artykuł 4 ust. 2 TUE — Równość państw członkowskich wobec traktatów — Artykuł 191 ust. 2 TFUE — Polityka Unii w dziedzinie środowiska naturalnego — Uwzględnienie różnorodności regionów Unii Europejskiej — Kontrola sądowa)	3
2019/C 155/04	Sprawa C-221/17: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 12 marca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State — Niderlandy) — M.G. Tjebbes i in./Minister van Buitenlandse Zaken (Odesłanie prejudycjalne — Obywatelstwo Unii Europejskiej — Artykuł 20 TFUE — Artykuły 7 i 24 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej — Obywatelstwo państwa członkowskiego i obywatelstwo państwa trzeciego — Utrata z mocy prawa obywatelstwa państwa członkowskiego i obywatelstwa Unii — Konsekwencje — Proporcjonalność)	4
2019/C 155/05	Sprawa C-399/17: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 14 marca 2019 r. — Komisja Europejska/Republika Czeska (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 — Przemieszczanie odpadów — Odmowa zapewnienia przez Republikę Czeską odbioru mieszaniny TPS-NOLO (Geobal) przemieszczonej z tego państwa członkowskiego do Polski — Istnienie odpadu — Ciężar dowodu — Dowód)	5
2019/C 155/06	Sprawa C-428/17 P: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 14 marca 2019 r. — Meta Group Srl/Komisja Europejska (Odwołanie — Klauzula arbitrażowa — Umowy o udzielenie dotacji zawarte w ramach szóstego programu ramowego w zakresie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji (2002 — 2006) — Umowy o udzielenie dotacji zawarte w ramach programu ramowego na rzecz konkurencyjności i innowacji (2007 — 2013) — Kwoty dochodzone od Komisji w ramach wykonania umów dotacji — Pozostające do uregulowania saldo całkowitej kwoty przyznanego wnoszącej odwołanie wkładu finansowego — Odpowiedzialność umowna)	5
2019/C 155/07	Sprawa C-437/17: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 13 marca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof — Austria) — Gemeinsamer Betriebsrat EurothermenResort Bad Schallerbach GmbH/EurothermenResort Bad Schallerbach GmbH (Odesłanie prejudycjalne — Swobodny przepływ pracowników — Artykuł 45 TFUE — Rozporządzenie (UE) nr 492/2011 — Artykuł 7 ust. 1 — Zakaz dyskryminacji ze względu na przynależność państwową — Prawo do corocznego płatnego urlopu uzależnione od stażu pracy pracownika u pracodawcy — Jedynie częściowe uwzględnienie wcześniejszych okresów zatrudnienia u innych pracodawców — Prawo socjalne — Rozbieżności między systemami i ustawodawstwami państw członkowskich)	6
2019/C 155/08	Sprawa C-449/17: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 14 marca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof — Niemcy) — A & G Fahrschul-Akademie GmbH/Finanzamt Wolfenbüttel (Odesłanie prejudycjalne — Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 132 ust. 1 lit. i) i j) — Zwolnienie dotyczące określonych czynności wykonywanych w interesie publicznym — Kształcenie powszechne lub wyższe — Pojęcie — Kurs nauki jazdy prowadzony przez szkołę nauki jazdy)	7
2019/C 155/09	Sprawa C-557/17: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 14 marca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State — Niderlandy) — Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie/Y.Z., Z.Z., Y.Y. (Odesłanie prejudycjalne — Prawo do łączenia rodzin — Dyrektywa 2003/86/WE — Artykuł 16 ust. 2 lit. a) — Artykuł 17 — Cofnięcie dokumentu pobytowego członka rodziny obywatela państwa trzeciego — Status obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi — Dyrektywa 2003/109/WE — Artykuł 9 ust. 1 lit. a) — Utrata tego statusu — Oszustwo — Brak wiedzy o oszustwie)	7

2019/C 155/10	Sprawa C-635/17: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 13 marca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Den Haag zittingsplaats Haarlem — Niderlandy) — E./Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (Odesłanie prejudycjalne — Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Polityka imigracyjna — Prawo do łączenia rodzin — Dyrektywa 2003/86/WE — Wyłączenia z zakresu stosowania dyrektywy — Artykuł 3 ust. 2 lit. c) — Wyłączenie osób kwalifikujących się do ochrony uzupełniającej — Rozszerzenie przez przepisy krajowe zakresu prawa do łączenia rodzin poprzez objęcie nim wspomnianych osób — Właściwość Trybunału — Artykuł 11 ust. 2 — Brak dokumentów urzędowych potwierdzających istnienie więzi rodzinnych — Wyjaśnienia uznane za niewystarczająco wiarygodne — Ciążący na władzach państw członkowskich obowiązek podjęcia dodatkowych działań — Granice).....	8
2019/C 155/11	Sprawa C-647/17: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 13 marca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta förvaltningsdomstolen — Szwecja) — Skatteverket/Srf konsulterna AB (Odesłanie prejudycjalne — Podatek od wartości dodanej (VAT) — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 53 — Świadczenie usług wstępu na imprezy edukacyjne — Miejsce transakcji podlegających opodatkowaniu).....	9
2019/C 155/12	Sprawa C-666/17 P: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 13 marca 2019 r. — AlzChem AG/Komisja (Odwołanie — Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie nr 1049/2001 — Artykuł 4 ust. 2 tiret trzecie — Ogólne domniemanie poufności dokumentów związanych z postępowaniem dochodzeniowym w dziedzinie pomocy państwa — Zakres).....	10
2019/C 155/13	Sprawa C-695/17: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 14 marca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Helsingin käräjäoikeus — Finlandia) — Metirato Oy, w upadłości/Suomen valtio/Verohallinto, Eesti Vabariik/Maksu- ja Tolliamet (Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2010/24/UE — Wzajemna pomoc przy odzyskiwaniu wierzytelności dotyczących podatków, ceł i innych obciążeń — Artykuł 13 ust. 1 — Artykuł 14 ust. 2 — Przeprowadzane przez organy współpracującego państwa członkowskiego przymusowe odzyskiwanie wierzytelności wnioskującego państwa członkowskiego — Postępowanie w przedmiocie żądania zwrotu odzyskanych kwot do masy upadłości spółki mającej siedzibę we współpracującym państwie członkowskim — Strona pozwana takiego postępowania — Ustalenie).....	11
2019/C 155/14	Sprawa C-724/17: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 14 marca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein oikeus — Finlandia) — Vantaan kaupunki/Skanska Industrial Solutions Oy, NCC Industry Oy, Asfaltmix Oy (Odesłanie prejudycjalne — Konkurencja — Artykuł 101 TFUE — Naprawienie szkody spowodowanej przez zabroniony tym postanowieniem kartel — Ustalenie podmiotów odpowiedzialnych za naprawienie szkody — Następstwo podmiotów prawnych — Pojęcie „przedsiębiorstwa” — Kryterium ciągłości gospodarczej).....	11
2019/C 155/15	Sprawa C-21/18: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 14 marca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Svea hovrätt — Szwecja) — Textilis Ltd, Ozgur Keskin/Svenskt Tenn Aktiebolag (Odesłanie prejudycjalne — Znak towarowy Unii Europejskiej — Pojęcie „kształtu” — Kształt zwiększający znacznie wartość towaru — Dwuwymiarowy znak towarowy — Graficzny znak towarowy będący również utworem w rozumieniu prawa autorskiego — Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 — Artykuł 7 ust. 1 lit. e) ppkt (iii) — Rozporządzenie (UE) 2015/2424).....	12
2019/C 155/16	C-134/18: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 14 marca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeidsrechtbank Antwerpen — Belgia) — Maria Vester/Rijksinstituut voor ziekten en invaliditeitsverzekering (Odesłanie prejudycjalne — Systemy zabezpieczenia społecznego — Świadczenia z tytułu inwalidztwa — Artykuły 45 i 48 TFUE — Swobodny przepływ pracowników — Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 — Odrębne systemy świadczeń w zależności od państwa członkowskiego — „Uprzedni okres niezdolności do pracy” — Czas trwania — Przyznanie świadczenia z tytułu niezdolności do pracy — Sytuacja niekorzystna dla pracowników migrujących).....	13
2019/C 155/17	Sprawa C-174/18: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 14 marca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de première instance de Liège — Belgia) — Jean Jacob; Dominique Lennertz/État belge (Odesłanie prejudycjalne — Swobodny przepływ pracowników — Równe traktowanie — Podatek dochodowy — Przepisy zmierzające do unikania podwójnego opodatkowania — Emerytura pobierana w innym państwie członkowskim niż państwo członkowskie miejsca zamieszkania — Mechanizm obliczania zwolnienia z podatku w państwie członkowskim miejsca zamieszkania — Utrata części pewnych korzyści podatkowych).....	14

2019/C 155/18	Sprawa C-195/18: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 13 marca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim — Polska) — postępowanie karne przeciwko B.S. (Odesłanie prejudycjalne — Podatki — Podatek akcyzowy od alkoholu i napojów alkoholowych — Dyrektywa 92/83/EWG — Artykuł 2 — Pojęcie „piwa” — Napój wyprodukowany z brzożki uzyskanej z mieszaniny zawierającej więcej glukozy niż siodu — Nomenklatura scalona — Pozycja 2203 (piwo otrzymywane ze siodu) lub pozycja 2206 (pozostałe napoje fermentowane)	14
2019/C 155/19	Sprawa C-372/18: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 14 marca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour administrative d'appel de Nancy — Francja) — Ministre de l'Action et des Comptes publics/Państwo Dreyer (Odesłanie prejudycjalne — Zabezpieczenie społeczne — Umowa w sprawie swobodnego przepływu osób między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z jednej strony a Konfederacją Szwajcarską z drugiej strony — Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 — Artykuł 3 — Przedmiotowy zakres stosowania — Składki uiszczane od dochodów z majątku obywatela francuskiego należącego do szwajcarskiego systemu zabezpieczenia społecznego — Składki przeznaczone na finansowanie dwóch świadczeń wypłacanych przez Caisse nationale française de solidarité pour l'autonomie — Bezpośredni i wystarczająco istotny związek z niektórymi działaniami zabezpieczenia społecznego — Pojęcie „świadczeń z zabezpieczenia społecznego” — Indywidualna ocena osobistych potrzeb wnioskodawcy — Uwzględnienie środków wnioskodawcy przy obliczaniu wysokości świadczeń)	15
2019/C 155/20	Sprawa C-510/18 P: Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 5 czerwca 2018 r. w sprawie T-111/16, Prada/EUIPO, wniesione w dniu 3 sierpnia 2018 r. przez Prada SA	16
2019/C 155/21	Sprawa C-631/18: Skarga wniesiona w dniu 8 października 2018 r. — Komisja Europejska/Republika Słowenii. . .	16
2019/C 155/22	Sprawa C-733/18 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 27 września 2018 r. w sprawie T-449/17, Sevenfriday/EUIPO, wniesione w dniu 23 listopada 2018 r. przez Sevenfriday AG	17
2019/C 155/23	Sprawa C-734/18 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 27 września 2018 r. w sprawie T-448/17, Sevenfriday/EUIPO, wniesione w dniu 23 listopada 2018 r.	17
2019/C 155/24	Sprawa C-808/18: Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2018 r. — Komisja Europejska/Węgry.	18
2019/C 155/25	Sprawa C-20/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Wien (Austria) w dniu 15 stycznia 2019 r. — kunsthau muerz gmbh/Zürich-Versicherungs AG	19
2019/C 155/26	Sprawa C-41/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Köln (Niemcy) w dniu 23 stycznia 2019 r. — FX/GZ, ustawowo reprezentowany przez swoją matkę	20
2019/C 155/27	Sprawa C-44/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 24 stycznia 2019 r. — Repsol Petróleo, S.A./Administración del Estado.	20
2019/C 155/28	Sprawa C-45/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Contencioso-Administrativo de A Coruña (Hiszpania) w dniu 24 stycznia 2019 r. — Compañía de Tranvías de la Coruña, S.A./Ayuntamiento de A Coruña	21
2019/C 155/29	Sprawa C-59/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 29 stycznia 2019 r. — Wikingerhof GmbH & Co. KG/Booking.com BV	22
2019/C 155/30	Sprawa C-72/19 P: Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 22 listopada 2018 r. w sprawach połączonych T- 274/16 i T-275/16, Saleh Thabet i in./Rada, wniesione w dniu 30 stycznia 2019 r. przez Suzanne Saleh Thabet, Gamala Mohameda Hosniego Elsayeda Mubarak, Alaę Mohameda Hosniego Elsayeda Mubarak, Heidy'ego Mahmouda Magdy'ego Hussein Rasekha, Khadigę Mahmouda El Gammala	23

2019/C 155/31	Sprawa C-76/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wyrchowen administratiwen syd (Bułgaria) w dniu 31 stycznia 2019 r. — Direktor na Teritorialna direkcija Juzozapadna Agencija „Mitnici”, następca prawny Mitnica Aerogara Sofija/Curtis-Balkan EOOD	24
2019/C 155/32	Sprawa C-87/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litwa) w dniu 7 lutego 2019 r. — TV Play Baltic AS/Lietuvos radijo ir televizijos komisija.	26
2019/C 155/33	Sprawa C-93/19 P: Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 27 listopada 2018 r. w sprawie T-315/17, Hebberecht/ESDZ, wniesione w dniu 6 lutego 2019 r. przez Europejską Służbę Działań Zewnętrznych.	27
2019/C 155/34	Sprawa C-104/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 11 lutego 2019 r. — Donex Shipping and Forwarding BV/Staatssecretaris van Financiën	28
2019/C 155/35	Sprawa C-120/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 15 lutego 2019 r. — X, przy udziale: College van burgemeester en wethouders van gemeente Purmerend, Tamoil Nederland BV	28
2019/C 155/36	Sprawa C-177/19 P: Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 13 grudnia 2018 r. w sprawach połączonych T-339/16, T-352/16 i T-391/16, Ville de Paris, Ville de Bruxelles i Ayuntamiento de Madrid/Komisja Europejska, wniesione w dniu 22 stycznia 2019 r. przez Republikę Federalną Niemiec	29
2019/C 155/37	Sprawa C-178/19 P: Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 13 grudnia 2018 r. w sprawach połączonych T-339/16, T-352/16 i T-391/16, Ville de Paris, Ville de Bruxelles i Ayuntamiento de Madrid/Komisja, wniesione w dniu 22 lutego 2019 r. przez Węgry	31
2019/C 155/38	Sprawa C-179/19 P: Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 13 grudnia 2018 r. w sprawach połączonych T-339/16, T-352/16 i T-391/16 Ville de Paris, Ville de Bruxelles i Ayuntamiento de Madrid/Komisja Europejska	32
2019/C 155/39	Sprawa C-186/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 26 lutego 2019 r. — Supreme Site Service GmbH, Supreme Fuels GmbH & Co KG, Supreme Fuels Trading Fze/Supreme Headquarters Allied Powers Europe	33
2019/C 155/40	Sprawa C-193/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Förvaltningsrätten i Malmö (Szwecja) w dniu 27 lutego 2019 r. — A/Migrationsverket	34
2019/C 155/41	Sprawa C-206/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratīvā rajona tiesa (Łotwa) w dniu 5 marca 2019 r. — SIA „KOB”/Madonas novada pašvaldības Administratīvo aktu strīdu komisija	34
Sąd		
2019/C 155/42	Sprawy połączone T-98/16, T-196/16 i T-198/16: Wyrok Sądu z dnia 19 marca 2019 r. — Włochy i in./Komisja (Pomoc państwa — Interwencja konsorcjum bankowego prawa prywatnego na rzecz jednego z jego członków — Zatwierdzenie interwencji przez bank centralny państwa członkowskiego — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną z rynkiem wewnętrznym — Skarga o stwierdzenie nieważności — Pojęcie pomocy państwa — Możliwość przypisania pomocy państwu — Zasoby państwowe)	36
2019/C 155/43	Sprawa T-220/16: Wyrok Sądu z dnia 12 marca 2019 r. — Perry Ellis International Group/EUIPO (PRO PLAYER) (Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego PRO PLAYER — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001]	37

2019/C 155/44	Sprawy połączone T-282/16 i T-283/16: Wyrok Sądu z dnia 19 marca 2019 r. — Inpost Paczkomaty i Inpost/Komisja (Pomoc państwa — Sektor pocztowy — Rekompensata kosztu netto wynikającego z obowiązku świadczenia usługi powszechnej — Decyzja uznająca pomoc za zgodną z rynkiem wewnętrznym — Skarga o stwierdzenie nieważności — Interes prawny — Obowiązek uzasadnienia — Równość traktowania — Proporcjonalność — Prawo własności — Wolność prowadzenia działalności gospodarczej) 37	37
2019/C 155/45	Sprawa T-310/16: Wyrok Sądu z dnia 20 marca 2019 r. — Foshan Lihua Ceramic/Komisja (Dumping — Przywóz płytek ceramicznych pochodzących z Chin — Artykuł 11 ust. 4 i 5 oraz art. 17 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 [obecnie art. 11 ust. 4 i 5 oraz art. 17 rozporządzenia (UE) 2016/1036] — Odmowa przyznania statusu nowego producenta eksportującego w rozumieniu art. 3 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 917/2011 — Kontrola wyrwykowa — Badanie indywidualne — Poufność) 38	38
2019/C 155/46	Sprawa T-138/17: Wyrok Sądu z dnia 20 marca 2019 r. — Prim/EUIPO — Primed Halberstadt Medizintechnik (PRIMED) (Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Słowny unijny znak towarowy PRIMED — Wcześniejsze graficzne krajowe znaki towarowe PRIM S.A., PRiM, S.A. SUMINISTROS MEDICOS i GRUPO PRiM — Rzeczywiste używanie wcześniejszych znaków towarowych — Artykuł 57 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 64 ust. 2 i 3 rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Prawo do bycia wysłuchanym — Artykuł 75 zdanie drugie rozporządzenia nr 207/2009 (obecnie art. 94 zdanie drugie rozporządzenia 2017/1001) — Przedstawienie dowodów po raz pierwszy przed izbą odwoławczą — Uznanie przysługujące izbie odwoławczej — Zakwalifikowanie dowodów jako nowych lub dodatkowych — Artykuł 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 (obecnie art. 95 ust. 2 rozporządzenia 2017/1001) 39	39
2019/C 155/47	Sprawa T-237/17: Wyrok Sądu z dnia 20 marca 2019 r. — Hiszpania/Komisja (EFRG i EFRROW — Wydatki wyłączone z finansowania — Wydatki poniesione przez Hiszpanię — Kryterium uznania organizacji producentów — Artykuł 11 rozporządzenia (WE) nr 2200/96 — Korekta finansowa) 40	40
2019/C 155/48	Sprawa T-760/17: Wyrok Sądu z dnia 20 marca 2019 r. — Meesenburg Großhandel/EUIPO (Triotherm+) (Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego Triotherm+ — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Prawo do bycia wysłuchanym) 41	41
2019/C 155/49	Sprawa T-762/17: Wyrok Sądu z dnia 20 marca 2019 r. — Grammer/EUIPO (Przedstawienie kształtu) (Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego przedstawiającego kształt — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] 41	41
2019/C 155/50	Sprawa T-777/17: Wyrok Sądu z dnia 21 marca 2019 r. — Pan/EUIPO — Entertainment One UK (TOBBIA) (Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia znaku towarowego — Graficzny unijny znak towarowy TOBBIA — Wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy Peppa Pig — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) i art. 53 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 60 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) 2017/1001] 42	42
2019/C 155/51	Sprawa T-133/18: Wyrok Sądu z dnia 19 marca 2019 r. — IQ Group Holdings Bhd/EUIPO — Krinner Innovation (Lumiqs) (Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską — Graficzny znak towarowy Lumiqs — Wcześniejsze, słowny i graficzny, unijne znaki towarowe Lumix — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001) 43	43
2019/C 155/52	Sprawa T-784/17: Postanowienie Sądu z dnia 12 marca 2019 r. — Strabag Belgium/Parlament (Skarga o stwierdzenie nieważności — Zamówienia publiczne na roboty budowlane — Postępowanie przetargowe — Ogólne roboty budowlane w budynkach Parlamentu Europejskiego w Brukseli — Odrzucenie oferty jednego z oferentów i udzielenie zamówienia innym oferentom — Zastąpienie zaskarżonego aktu w toku postępowania — Następca bezprzedmiotowość sporu — Umożnienie postępowania) 43	43
2019/C 155/53	Sprawa T-156/18: Postanowienie Sądu z dnia 8 marca 2019 r. — Legutko i Poręba/Parlament (Skarga na bezczynność — Prawo instytucjonalne — Regulamin Parlamentu — Artykuł 130 — Załącznik II — Pytanie wymagające odpowiedzi na piśmie — Wniosek o przekazanie Radzie — Notyfikacja decyzji stwierdzającej niedopuszczalność pytania — Wezwanie do działania — Zajęcie stanowiska przez Parlament — Wniosek o wydanie nakazu — Niedopuszczalność) 44	44

2019/C 155/54	Sprawa T-129/19: Skarga wniesiona w dniu 25 lutego 2019 r. — Necci/Komisja	45
2019/C 155/55	Sprawa T-134/19: Skarga wniesiona w dniu 28 lutego 2019 r. — AM/EBI	46
2019/C 155/56	Sprawa T-140/19: Skarga wniesiona w dniu 4 marca 2019 r. — ZU/Komisja.....	47
2019/C 155/57	Sprawa T-145/19: Skarga wniesiona w dniu 7 marca 2019 r. — Jap Energéticas y Medioambientales/Komisja Europejska.....	47
2019/C 155/58	Sprawa T-149/19: Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2019 r. — Société des produits Nestlé/EUIPO — Jumbo Africa (Przedstawienie postaci ludzkiej na tle tarczy)	48
2019/C 155/59	Sprawa T-152/19: Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2019 r. — Brunswick Bowling Products/Komisja	49
2019/C 155/60	Sprawa T-153/19: Skarga wniesiona w dniu 11 marca 2019 r. — European Union Copper Task/Komisja	51
2019/C 155/61	Sprawa T-154/19: Skarga wniesiona w dniu 11 marca 2019 r. — ZU/ESDZ.....	52
2019/C 155/62	Sprawa T-155/19: Skarga wniesiona w dniu 12 marca 2019 r. — AP/EFI	53
2019/C 155/63	Sprawa T-159/19: Skarga wniesiona w dniu 14 marca 2019 r. — Bog-Fran/EUIPO — Fabryki Mebli „Forte” (Meble)	54
2019/C 155/64	Sprawa T-160/19: Skarga wniesiona w dniu 14 marca 2019 r. — LTTE/Rada.....	54
2019/C 155/65	Sprawa T-167/19: Skarga wniesiona w dniu 14 marca 2019 r. — Tempus Energy Germany i T Energy Sweden/Komisja.....	55
2019/C 155/66	Sprawa T-169/19: Skarga wniesiona w dniu 19 marca 2019 r. — Style & Taste/EUIPO — The Polo/Lauren Company (Przedstawienie gracza polo).....	56
2019/C 155/67	Sprawa T-170/19: Skarga wniesiona w dniu 20 marca 2019 r. — — Sherpa Europe/EUIPO — Núcleo de comunicaciones y control (SHERPA NEXT)	57
2019/C 155/68	Sprawa T-311/18: Postanowienie Sądu z dnia 5 marca 2019 r. — UPF/Komisja.....	58

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII
EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2019/C 155/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 148 z 29.4.2019

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 139 z 15.4.2019

Dz.U. C 131 z 8.4.2019

Dz.U. C 122 z 1.4.2019

Dz.U. C 112 z 25.3.2019

Dz.U. C 103 z 18.3.2019

Dz.U. C 93 z 11.3.2019

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 14 marca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Budai Központi Kerületi Bíróság — Węgry) — Zsuzsanna Dunai/ERSTE Bank Hungary Zrt

(Sprawa C-118/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Ochrona konsumentów — Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich — Dyrektywa 93/13/EWG — Artykuł 1 ust. 2 — Artykuł 6 ust. 1 — Umowa kredytu denominowanego w walucie obcej — Różnice kursowe — Zastąpienie przepisem ustawowym nieuczciwego warunku umowy uznanego za nieważny — Ryzyko kursowe — Dalsze obowiązywanie umowy po usunięciu nieuczciwego warunku — Krajowy system jednolitej wykładni prawa)

(2019/C 155/02)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Budai Központi Kerületi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Zsuzsanna Dunai

Strona pozwana: ERSTE Bank Hungary Zrt

Sentencja

- 1) Artykuł 6 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że:

— nie stoi on na przeszkodzie istnieniu przepisów krajowych uniemożliwiających sądowi, do którego wniesiono sprawę, uwzględnienie żądania stwierdzenia nieważności umowy kredytu opartego na nieuczciwym charakterze warunku dotyczącego spreadów walutowych, takiego jak rozpatrywany w postępowaniu głównym, o ile stwierdzenie nieuczciwego charakteru takiego warunku umożliwia przywrócenie sytuacji prawnej i faktycznej, w jakiej znajdowałby się konsument w przypadku braku istnienia tego nieuczciwego warunku;

- stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym uniemożliwiającym, w okolicznościach takich jak te rozpatrywane w postępowaniu głównym, sądowi, do którego wniesiono sprawę, uwzględnienie żądania stwierdzenia nieważności umowy kredytu opartego na nieuczciwym charakterze warunku dotyczącego ryzyka kursowego, jeżeli zostanie stwierdzone, że warunek ten jest nieuczciwy i że umowa bez tej klauzuli nie może dalej istnieć.
- 2) Dyrektywa 93/13 analizowana w świetle art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej nie stoi na przeszkodzie temu, aby sąd najwyższy państwa członkowskiego przyjął, w interesie jednolitej wykładni prawa, wiążące orzeczenia w przedmiocie zasad wykonania tej dyrektywy, pod warunkiem że nie uniemożliwiają one właściwemu sądowi ani zapewnienia pełnej skuteczności norm przewidzianych w tej dyrektywie i zaoferowania konsumentowi skutecznego środka odwoławczego w zakresie ochrony praw, jakie może on z nich wywieść, ani też zwrócenia się do Trybunału z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w tym zakresie, co jednak powinien zbadać sąd odsyłający.

(¹) Dz.U. C 221 z 10.7.2017.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 13 marca 2019 r. — Rzeczpospolita Polska/Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-128/17) (¹)

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Dyrektywa (UE) 2016/2284 — Redukcja krajowych emisji niektórych rodzajów zanieczyszczeń atmosferycznych — Przyjmowanie aktów prawa Unii — Przebieg procedury prawodawczej — Artykuł 4 ust. 3 TUE — Zasada lojalnej współpracy — Skuteczne wykonywanie uprawnień dyskrecjonalnych prawodawcy Unii — Ocena skutków — Wystarczająca ocena skutków zaskarżonego aktu — Artykuł 5 ust. 4 TUE — Zasada proporcjonalności — Artykuł 4 ust. 2 TUE — Równość państw członkowskich wobec traktatów — Artykuł 191 ust. 2 TFUE — Polityka Unii w dziedzinie środowiska naturalnego — Uwzględnienie różnorodności regionów Unii Europejskiej — Kontrola sądowa)

(2019/C 155/03)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: A. Tamás i A. Pospíšilová Padowska, pełnomocnicy), Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Simm, A.-Z. Varfi, K. Adamczyk Delamarre i A. Sikora-Kaléda, pełnomocnicy)

Interwienenci popierający stronę skarżącą: Węgry (przedstawiciele: M. Z. Fehér, G. Koós i E. Tóth, pełnomocnicy), Rumunia (przedstawiciele: C. Canțâr, R. H. Radu, A. Wellman i M. Chicu, pełnomocnicy)

Interwienient popierający stronę pozwaną: Komisja Europejska (przetawiciele: K. Petersen, K. Herrmann i G. Gattinara, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.

- 2) Rzeczpospolita Polska zostaje obciążona kosztami poniesionymi przez Parlament Europejski i Radę Unii Europejskiej.
- 3) Węgry, Rumunia oraz Komisja Europejska pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 151 z 15.5.2017.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 12 marca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State — Niderlandy) — M.G. Tjebbes i in./Minister van Buitenlandse Zaken

(Sprawa C-221/17) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Obywatelstwo Unii Europejskiej — Artykuł 20 TFUE — Artykuły 7 i 24 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej — Obywatelstwo państwa członkowskiego i obywatelstwo państwa trzeciego — Utrata z mocy prawa obywatelstwa państwa członkowskiego i obywatelstwa Unii — Konsekwencje — Proporcjonalność)

(2019/C 155/04)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: M.G. Tjebbes, G.J.M. Koopman, E. Saleh Abady, L. Duboux

Strona pozwana: Minister van Buitenlandse Zaken

Sentencja

Artykuł 20 TFUE w związku z art. 7 i 24 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie ustawodawstwu państwa członkowskiego, takiemu jak ustawodawstwo będące przedmiotem postępowania głównego, które przewiduje, pod pewnymi warunkami, utratę z mocy prawa obywatelstwa tego państwa członkowskiego powodującą w odniesieniu do osób nieposiadających również obywatelstwa innego państwa członkowskiego utratę statusu obywatela Unii Europejskiej i związanych z tym praw, pod warunkiem że właściwe organy krajowe, w tym w danym wypadku sądy krajowe, są w stanie dokonać w sposób incydentalny oceny konsekwencji tej utraty obywatelstwa i ewentualnie umożliwić odzyskanie ex tunc obywatelstwa przez zainteresowane osoby w związku z ubieganiem się przez nie o wydanie dokumentu podróży lub każdego innego dokumentu poświadczającego ich obywatelstwo. W ramach tej oceny organy te i sądy powinny zweryfikować, czy utrata obywatelstwa danego państwa członkowskiego, która powoduje utratę statusu obywatela Unii, jest zgodna z zasadą proporcjonalności co do konsekwencji, jakie pociąga ona za sobą w odniesieniu do sytuacji każdej zainteresowanej osoby i w danym wypadku członków jej rodziny w świetle prawa Unii.

(¹) Dz.U. C 239 z 24.7.2017.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 14 marca 2019 r. — Komisja Europejska/Republika Czeska**(Sprawa C-399/17) ⁽¹⁾**

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 — Przemieszczanie odpadów — Odmowa zapewnienia przez Republikę Czeską odbioru mieszaniny TPS-NOLO (Geobal) przemieszczonej z tego państwa członkowskiego do Polski — Istnienie odpadu — Ciężar dowodu — Dowód)

(2019/C 155/05)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Němečková, E. Sanfrutos Cano i L. Haasbeek, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Czeska (przedstawiciele: M. Smolek, J. Vlácil, T. Müller i L. Dvořáková, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 293 z 4.9.2017.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 14 marca 2019 r. — Meta Group Srl/Komisja Europejska**(Sprawa C-428/17 P) ⁽¹⁾**

(Odwołanie — Klauzula arbitrażowa — Umowy o udzielenie dotacji zawarte w ramach szóstego programu ramowego w zakresie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji (2002 — 2006) — Umowy o udzielenie dotacji zawarte w ramach programu ramowego na rzecz konkurencyjności i innowacji (2007 — 2013) — Kwoty dochodzone od Komisji w ramach wykonania umów dotacji — Pozostające do uregulowania saldo całkowitej kwoty przyznanego wnoszącej odwołanie wkładu finansowego — Odpowiedzialność umowna)

(2019/C 155/06)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Meta Group Srl (przedstawiciel: A. Formica, avvocato)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal i D. Recchia, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Meta Group Srl zostaje obciążona kosztami związanymi z postępowaniem.

⁽¹⁾ Dz.U. C 293 z 4.9.2017.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 13 marca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof — Austria) — Gemeinsamer Betriebsrat EurothermenResort Bad Schallerbach GmbH/EurothermenResort Bad Schallerbach GmbH

(Sprawa C-437/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Swobodny przepływ pracowników — Artykuł 45 TFUE — Rozporządzenie (UE) nr 492/2011 — Artykuł 7 ust. 1 — Zakaz dyskryminacji ze względu na przynależność państwową — Prawo do corocznego płatnego urlopu uzależnione od stażu pracy pracownika u pracodawcy — Jedynie częściowe uwzględnienie wcześniejszych okresów zatrudnienia u innych pracodawców — Prawo socjalne — Rozbieżności między systemami i ustawodawstwami państw członkowskich)

(2019/C 155/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Gemeinsamer Betriebsrat EurothermenResort Bad Schallerbach GmbH

Strona pozwana: EurothermenResort Bad Schallerbach GmbH

Sentencja

Artykuł 45 TFUE i art. 7 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 492/2011 z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one uregulowaniu krajowemu, takiemu jak to rozpatrywane w postępowaniu głównym, które w celu ustalenia, czy pracownik, który przepracował w sumie 25 lat, ma prawo do zwiększenia wymiaru corocznego płatnego urlopu z pięciu do sześciu tygodni, przewiduje, że staż pracy nabyty w ramach jednego lub kilku stosunków pracy poprzedzających stosunek pracy łączący go z aktualnym pracodawcą podlega zaliczeniu jedynie w maksymalnym wymiarze pięciu lat, nawet jeśli w rzeczywistości staż ten wynosi więcej niż pięć lat.

⁽¹⁾ Dz.U. C 382 z 13.11.2017.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 14 marca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof — Niemcy) — A & G Fahrschul-Akademie GmbH/Finanzamt Wolfenbüttel

(Sprawa C-449/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 132 ust. 1 lit. i) i j) — Zwolnienie dotyczące określonych czynności wykonywanych w interesie publicznym — Kształcenie powszechne lub wyższe — Pojęcie — Kurs nauki jazdy prowadzony przez szkołę nauki jazdy)

(2019/C 155/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: A & G Fahrschul-Akademie GmbH

Strona przeciwna: Finanzamt Wolfenbüttel

Sentencja

Pojęcie „kształcenia powszechnego lub wyższego” w rozumieniu art. 132 ust. 1 lit. i) i j) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że nie obejmuje ono kursów nauki jazdy prowadzonych przez szkołę jazdy, taką jak omawiana w postępowaniu głównym, w celu umożliwienia uzyskania uprawnień do prowadzenia pojazdów kategorii B i C1, o których mowa w art. 4 ust. 4 dyrektywy 2006/126/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie praw jazdy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 330 z 2.10.2017.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 14 marca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State — Niderlandy) — Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie/Y.Z., Z.Z., Y.Y.

(Sprawa C-557/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Prawo do łączenia rodzin — Dyrektywa 2003/86/WE — Artykuł 16 ust. 2 lit. a) — Artykuł 17 — Cofnięcie dokumentu pobytowego członka rodziny obywatela państwa trzeciego — Status obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi — Dyrektywa 2003/109/WE — Artykuł 9 ust. 1 lit. a) — Utrata tego statusu — Oszustwo — Brak wiedzy o oszustwie)

(2019/C 155/09)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

Strona pozwana: Y.Z., Z.Z., Y.Y.

Sentencja

- 1) Artykuł 16 ust. 2 lit. a) dyrektywy Rady 2003/86/WE z dnia 22 września 2003 r. w sprawie prawa do łączenia rodzin należy interpretować w ten sposób, iż w przypadku gdy dla celów wydania członkom rodziny obywatela państwa trzeciego dokumentów pobytowych przedłożono sfalszowane dokumenty, okoliczność, że ci członkowie rodziny nie wiedzieli o oszukańczym charakterze tych dokumentów, nie stoi na przeszkodzie temu, by dane państwo członkowskie dokonało na podstawie tego przepisu cofnięcia wspomnianych dokumentów pobytowych. Zgodnie z art. 17 tej dyrektywy właściwe organy krajowe mają jednak obowiązek dokonać uprzednio zindywidualizowanego badania sytuacji tych członków, przeprowadzając zrównoważoną i racjonalną ocenę wszystkich wchodzących w grę interesów.
- 2) Artykuł 9 ust. 1 lit. a) dyrektywy Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotyczącej statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi należy interpretować w ten sposób, iż w przypadku gdy status rezydenta długoterminowego został przyznany obywatelom państwa trzeciego na podstawie sfalszowanych dokumentów, okoliczność, że obywatele ci nie wiedzieli o oszukańczym charakterze tych dokumentów, nie stoi na przeszkodzie temu, by dane państwo członkowskie dokonało na podstawie tego przepisu cofnięcia tego statusu.

(¹) Dz.U. C 402 z 27.11.2017.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 13 marca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Den Haag zittingsplaats Haarlem — Niemcy) — E./Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

(Sprawa C-635/17) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Polityka migracyjna — Prawo do łączenia rodzin — Dyrektywa 2003/86/WE — Wylączenia z zakresu stosowania dyrektywy — Artykuł 3 ust. 2 lit. c) — Wylączenie osób kwalifikujących się do ochrony uzupełniającej — Rozszerzenie przez przepisy krajowe zakresu prawa do łączenia rodzin poprzez objęcie nim wspomnianych osób — Właściwość Trybunału — Artykuł 11 ust. 2 — Brak dokumentów urzędowych potwierdzających istnienie więzi rodzinnych — Wyjaśnienia uznane za niewystarczająco wiarygodne — Ciążący na władzach państw członkowskich obowiązek podjęcia dodatkowych działań — Granice)

(2019/C 155/10)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Den Haag zittingsplaats Haarlem

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: E.

Strona pozwana: Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

Sentencja

- 1) Na podstawie art. 267 TFUE Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest właściwy do dokonania wykładni art. 11 ust. 2 dyrektywy Rady 2003/86/WE z dnia 22 września 2003 r. w sprawie prawa do łączenia rodzin w sytuacji takiej jak ta rozpatrywana w postępowaniu głównym, w której sąd odsyłający powinien wydać orzeczenie w przedmiocie wniosku o łączenie rodziny złożonego przez beneficjenta statusu ochrony uzupełniającej, jeżeli przepis ten znalazł zastosowanie do takiej sytuacji, w sposób bezpośredni i bezwarunkowy, poprzez prawo krajowe.
- 2) Artykuł 11 ust. 2 dyrektywy 2003/86 należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on — w okolicznościach takich jak te rozpatrywane w postępowaniu głównym, w których wniosek o łączenie rodziny został złożony przez będącego beneficjentem statusu ochrony uzupełniającej członka rodziny rozdzielonej na rzecz małoletniego, którego ów członek rodziny rozdzielonej jest ciotką i, jak twierdzi, opiekunką, zamieszkującą jako uchodźca i z dala od rodziny w państwie trzecim — temu, aby wniosek ten został oddalony wyłącznie z tego względu, że członek rodziny rozdzielonej nie przedstawił urzędowych dokumentów potwierdzających śmierć rodziców biologicznych małoletniego, a tym samym rzeczywisty charakter jego więzi rodzinnych z tym małoletnim, i aby wyjaśnienie, jakie przedstawił członek rodziny rozdzielonej w celu uzasadnienia niemożności przedstawienia takich dokumentów, zostało uznane przez właściwe władze za niewiarygodne wyłącznie na podstawie dostępnych informacji ogólnych dotyczących sytuacji w państwie pochodzenia, bez uwzględnienia konkretnej sytuacji członka rodziny rozdzielonej i małoletniego, ani szczególnych trudności, na jakie napotkali oni, jak twierdzą, przed ucieczką z kraju pochodzenia i po tej ucieczce.

⁽¹⁾ Dz.U. C 63 z 19.2.2018.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 13 marca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta förvaltningsdomstolen — Szwecja) — Skatteverket/Srf konsulterna AB

(Sprawa C-647/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Podatek od wartości dodanej (VAT) — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 53 — Świadczenie usług wstępu na imprezy edukacyjne — Miejsce transakcji podlegających opodatkowaniu)

(2019/C 155/11)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Högsta förvaltningsdomstolen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Skatteverket

Strona przeciwna: Srf konsulterna AB

Sentencja

Artykuł 53 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienionej dyrektywą Rady 2008/8/WE z dnia 12 lutego 2008 r., należy interpretować w ten sposób, że przewidziane w tym przepisie sformułowanie „usług wstępu na imprezy” obejmuje usługę taką jak sporna w postępowaniu głównym, polegającą na szkoleniu w formie pięciodniowego kursu z zakresu księgowości, która jest świadczona wyłącznie na rzecz podatników i wymaga wcześniejszej rejestracji oraz wcześniejszego opłacenia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 52 z 12.2.2018.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 13 marca 2019 r. — AlzChem AG/Komisja

(Sprawa C-666/17 P) ⁽¹⁾

**(Odwołanie — Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie nr 1049/2001 — Artykuł 4 ust. 2 tiret trzecie —
Ogólne domniemanie poufności dokumentów związanych z postępowaniem dochodzeniowym w dziedzinie pomocy
państwa — Zakres)**

(2019/C 155/12)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: AlzChem AG (przedstawiciele: A. Borsos, avocat, J.A. Guerrero Pérez, abogado)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Armati i A. Buchet, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) AlzChem AG zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 112 z 26.3.2018.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 14 marca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Helsingin käräjäoikeus — Finlandia) — Metirato Oy, w upadłości/Suomen valtio/Verohallinto, Eesti Vabariik/Maksu- ja Tolliamet

(Sprawa C-695/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2010/24/UE — Wzajemna pomoc przy odzyskiwaniu wierzytelności dotyczących podatków, cel i innych obciążeń — Artykuł 13 ust. 1 — Artykuł 14 ust. 2 — Przeprowadzane przez organy współpracującego państwa członkowskiego przymusowe odzyskiwanie wierzytelności wnioskującego państwa członkowskiego — Postępowanie w przedmiocie żądania zwrotu odzyskanych kwot do masy upadłości spółki mającej siedzibę we współpracującym państwie członkowskim — Strona pozwana takiego postępowania — Ustalenie)

(2019/C 155/13)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Helsingin käräjäoikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Metirato Oy, w upadłości

Strona pozwana: Suomen valtio/Verohallinto, Eesti Vabariik/Maksu- ja Tolliamet

Sentencja

Artykuł 13 ust. 1 i art. 14 ust. 2 dyrektywy Rady 2010/24/UE z dnia 16 marca 2010 r. w sprawie wzajemnej pomocy przy odzyskiwaniu wierzytelności dotyczących podatków, cel i innych obciążeń należy interpretować w ten sposób, że po pierwsze, znajdują one zastosowanie do postępowania mającego na celu spowodowanie zwrotu do masy upadłości spółki, mającej siedzibę we współpracującym państwie członkowskim, wierzytelności, które były przedmiotem odzyskiwania na wniosek wnioskującego państwa członkowskiego, jeżeli postępowanie to jest oparte na konstrukcji zaskarżenia środków egzekucyjnych w rozumieniu tego art. 14 ust. 2, i po drugie, że współpracujące państwo członkowskie, w rozumieniu tych przepisów, należy uznać za stronę pozwaną w ramach owego postępowania, przy czym nie ma znaczenia okoliczność, czy kwota odzyskanych wierzytelności jest traktowana jako oddzielna od majątku tego państwa członkowskiego, czy też zostaje ona do tego majątku włączona.

⁽¹⁾ Dz.U. C 83 z 5.3.2018.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 14 marca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein oikeus — Finlandia) — Vantaan kaupunki/Skanska Industrial Solutions Oy, NCC Industry Oy, Asphaltmix Oy

(Sprawa C-724/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Konkurencja — Artykuł 101 TFUE — Naprawienie szkody spowodowanej przez zabroniony tym postanowieniem kartel — Ustalenie podmiotów odpowiedzialnych za naprawienie szkody — Następstwo podmiotów prawnych — Pojęcie „przedsiębiorstwa” — Kryterium ciągłości gospodarczej)

(2019/C 155/14)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein oikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Vantaan kaupunki

Strona pozwana: Skanska Industrial Solutions Oy, NCC Industry Oy, Asfaltmix Oy

Sentencja

Artykuł 101 TFUE należy interpretować w taki sposób, że w sytuacji takiej jak ta rozpatrywana w postępowaniu głównym, w której wszystkie akcje spółek, które uczestniczyły w zakazanym na mocy tego artykułu kartelu, zostały nabyte przez inne przedsiębiorstwa, które rozwiązały spółki, których akcje nabyły, i kontynuowały ich działalność gospodarczą, owe spółki przejmujące mogą zostać pociągnięte do odpowiedzialności za spowodowaną przez kartel szkodę.

(¹) Dz.U. C 83 z 5.3.2018.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 14 marca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Svea hovrätt — Szwecja) — Textilis Ltd, Ozgur Keskin/Svenskt Tenn Aktiebolag

(Sprawa C-21/18) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Znak towarowy Unii Europejskiej — Pojęcie „kształtu” — Kształt zwiększający znacznie wartość towaru — Dwuwymiarowy znak towarowy — Graficzny znak towarowy będący również utworem w rozumieniu prawa autorskiego — Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 — Artykuł 7 ust. 1 lit. e) ppkt (iii) — Rozporządzenie (UE) 2015/2424)

(2019/C 155/15)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Svea hovrätt

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Textilis Ltd, Ozgur Keskin

Strona pozwana: Svenskt Tenn Aktiebolag

Sentencja

- 1) Artykuł 7 ust. 1 lit. e) ppkt (iii) rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie [znaku towarowego Unii Europejskiej], zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2424 z dnia 16 grudnia 2015 r., należy interpretować w ten sposób, że nie ma on zastosowania do znaków towarowych zarejestrowanych przed wejściem w życie tego rozporządzenia nr 207/2009 w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem 2015/2424.

- 2) Artykuł 7 ust. 1 lit. e) ppkt (iii) rozporządzenia nr 207/2009 należy interpretować w ten sposób, że oznaczenie takie jak oznaczenie rozpatrywane w postępowaniu głównym, składające się z dwuwymiarowych motywów dekoracyjnych, naniesione na towary takie jak tkanina czy papier, nie jest oznaczeniem, które „składa się wyłącznie z kształtu” w rozumieniu tego przepisu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 94 z 12.3.2018.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 14 marca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeidsrechtbank Antwerpen — Belgia) — Maria Vester/Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering

(C-134/18) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Systemy zabezpieczenia społecznego — Świadczenia z tytułu inwalidztwa — Artykuły 45 i 48 TFUE — Swobodny przepływ pracowników — Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 — Odrębne systemy świadczeń w zależności od państwa członkowskiego — „Uprzedni okres niezdolności do pracy” — Czas trwania — Przyznanie świadczenia z tytułu niezdolności do pracy — Sytuacja niekorzystna dla pracowników migrujących)

(2019/C 155/16)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Arbeidsrechtbank Antwerpen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Maria Vester

Strona pozwana: Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering

Sentencja

Wykładni art. 45 i 48 TFUE należy dokonywać w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, w której pracownik, który po rocznym okresie niezdolności do pracy uzyskał orzeczenie o inwalidztwie od instytucji właściwej państwa członkowskiego swego miejsca zamieszkania, jednak bez możliwości pobierania świadczenia z tytułu inwalidztwa na podstawie ustawodawstwa tego państwa członkowskiego, zostaje zobowiązany przez właściwą instytucję państwa członkowskiego, w którym ukończył wszystkie swoje okresy ubezpieczeniowe, do ukończenia dodatkowego rocznego okresu niezdolności do pracy celem uzyskania orzeczenia o inwalidztwie i przyznania mu uprawnienia do proporcjonalnych świadczeń z tytułu inwalidztwa, przy czym podczas omawianego okresu nie pobiera on świadczeń z tytułu niezdolności do pracy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 182 z 28.5.2018.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 14 marca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de première instance de Liège — Belgia) — Jean Jacob; Dominique Lennertz/État belge

(Sprawa C-174/18) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Swobodny przepływ pracowników — Równe traktowanie — Podatek dochodowy — Przepisy zmierzające do unikania podwójnego opodatkowania — Emerytura pobierana w innym państwie członkowskim niż państwo członkowskie miejsca zamieszkania — Mechanizm obliczania zwolnienia z podatku w państwie członkowskim miejsca zamieszkania — Utrata części pewnych korzyści podatkowych)

(2019/C 155/17)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal de première instance de Liège

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Jean Jacob; Dominique Lennertz

Strona pozwana: État belge

Sentencja

Wykładni art. 45 TFUE należy dokonywać w ten sposób, że postanowienie to stoi na przeszkodzie uregulowaniu podatkowemu państwa członkowskiego, takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, skutkującemu pozbawieniem zamieszkującej w tym państwie pary, której jeden z członków otrzymuje w innym państwie członkowskim emeryturę zwolnioną z opodatkowania w pierwszym państwie członkowskim na mocy dwustronnej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania, części przyznanych w niej korzyści podatkowych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 166 z 14.5.2018.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 13 marca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim — Polska) — postępowanie karne przeciwko B.S.

(Sprawa C-195/18) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Podatki — Podatek akcyzowy od alkoholu i napojów alkoholowych — Dyrektywa 92/83/EWG — Artykuł 2 — Pojęcie „piwa” — Napój wyprodukowany z brzożki uzyskanej z mieszaniny zawierającej więcej glukozy niż słodu — Nomenklatura scalona — Pozycja 2203 (piwo otrzymywane ze słodu) lub pozycja 2206 (pozostałe napoje fermentowane)

(2019/C 155/18)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim

Strona w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

B.S.

Przy udziale: Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim, Łódzkiego Urzędu Celno-Skarbowego w Łodzi, Urzędu Celno-Skarbowego w Piotrkowie Trybunalskim

Sentencja

Artykuł 2 dyrektywy Rady 92/83/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie harmonizacji struktury podatków akcyzowych od alkoholu i napojów alkoholowych należy interpretować w ten sposób, że półprodukt przeznaczony do zmieszania z napojami beزالkoholowymi, otrzymywany z brzezki zawierającej mniej składników słodowych niż składników niesłodowych, do którego dodano syrop glukozowy przed procesem fermentacji, można zakwalifikować jako „piwo otrzymywane ze słodu” objęte pozycją 2203 Nomenklatury scalonej zawartej w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej, w wersji wynikającej z rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2587/91 z dnia 26 lipca 1991 r., o ile cechy organoleptyczne tego wyrobu odpowiadają cechom organoleptycznym piwa, czego zweryfikowanie należy do sądu odsyłającego.

(¹) Dz.U. C 221 z 25.6.2018.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 14 marca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour administrative d'appel de Nancy — Francja) — Ministre de l'Action et des Comptes publics/Państwo Dreyer

(Sprawa C-372/18) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Zabezpieczenie społeczne — Umowa w sprawie swobodnego przepływu osób między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z jednej strony a Konfederacją Szwajcarską z drugiej strony — Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 — Artykuł 3 — Przedmiotowy zakres stosowania — Składki uiszczane od dochodów z majątku obywatela francuskiego należące do szwajcarskiego systemu zabezpieczenia społecznego — Składki przeznaczone na finansowanie dwóch świadczeń wypłacanych przez Caisse nationale française de solidarité pour l'autonomie — Bezpośredni i wystarczająco istotny związek z niektórymi działaniami zabezpieczenia społecznego — Pojęcie „świadczeń z zabezpieczenia społecznego” — Indywidualna ocena osobistych potrzeb wnioskodawcy — Uwzględnienie środków wnioskodawcy przy obliczaniu wysokości świadczeń)

(2019/C 155/19)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour administrative d'appel de Nancy

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ministre de l'Action et des Comptes publics

Strona pozwana: Państwo Dreyer

Sentencja

Wykładni art. 3 rozporządzenia (WE) nr 883/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego należy dokonywać w ten sposób, że świadczenia takie jak zasiłek dla osób starszych o ograniczonej samodzielności i świadczenie wyrównawcze z tytułu niepełnosprawności można, w celu uznania ich za „świadczenia z zabezpieczenia społecznego” w rozumieniu tego przepisu, uznać za przyznawane bez jakiejkolwiek indywidualnej oceny osobistych potrzeb beneficjenta, gdyż środki, jakimi ów beneficjent dysponuje, są uwzględniane wyłącznie w celu ustalenia rzeczywistej kwoty świadczenia na podstawie obiektywnych i prawnie określonych kryteriów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 285 z 13.8.2018.

**Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 5 czerwca 2018 r. w sprawie T-111/16,
Prada/EUIPO, wniesione w dniu 3 sierpnia 2018 r. przez Prada SA**

(Sprawa C-510/18 P)

(2019/C 155/20)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Prada SA (przedstawiciele: adwokaci C. Mazzi, G. Guglielmetti, P. Tammaro)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, The Rich Prada International PT

Postanowieniem z dnia 14 lutego 2019 r. Trybunał Sprawiedliwości (siódma izba) uznał odwołanie za niedopuszczalne.

Skarga wniesiona w dniu 8 października 2018 r. — Komisja Europejska/Republika Słowenii

(Sprawa C-631/18)

(2019/C 155/21)

Język postępowania: słoweński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Scharf, B. Rous Demiri, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Słowenii

Żądania strony skarżącej

Komisja wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że nie przyjmując (wszystkich) przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy delegowanej Komisji (UE) 2017/593 z dnia 7 kwietnia 2016 r. uzupełniającej dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE, a w każdym razie nie powiadamiając Komisji o takich przepisach, Republika Słowenii uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 14 teże dyrektywy; oraz
- obciążenie Republiki Słowenii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 14 dyrektyw (UE) 2017/593 państwa członkowskie były zobowiązane przyjąć i opublikować najpóźniej do dnia 3 lipca 2017 r. przepisy niezbędne do wykonania tej dyrektywy i przekazać niezwłocznie Komisji tekst tych przepisów. Ponieważ Republika Słowenii do dnia upływu tego terminu nie zgłosiła Komisji środków transponujących wskazaną dyrektywę, Komisja wniosła skargę do Trybunału.

Termin transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 3 lipca 2017 r.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 27 września 2018 r. w sprawie T-449/17, Sevenfriday/EUIPO, wniesione w dniu 23 listopada 2018 r. przez Sevenfriday AG

(Sprawa C-733/18 P)

(2019/C 155/22)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Sevenfriday AG (przedstawiciele: M. Mostardini, F. Mellucci, S. Pallavicini, avvocati)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, Seven SpA

Postanowieniem z dnia 19 marca 2019 r. Trybunał Sprawiedliwości (siódma izba) stwierdził niedopuszczalność odwołania.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 27 września 2018 r. w sprawie T-448/17, Sevenfriday/EUIPO, wniesione w dniu 23 listopada 2018 r.

(Sprawa C-734/18 P)

(2019/C 155/23)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Sevenfriday AG (przedstawiciele: M. Mostardini, F. Mellucci, S. Pallavicini, avvocati)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, Seven SpA

Postanowieniem z dnia 19 marca 2019 r. Trybunał Sprawiedliwości (siódma izba) stwierdził niedopuszczalność odwołania.

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2018 r. — Komisja Europejska/Węgry**(Sprawa C-808/18)**

(2019/C 155/24)

*Język postępowania: węgierski***Strony**

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Condou-Durande, A. Tokár i J. Tomkin, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Węgry

Żądania strony skarżącej

Komisja wnosi do Trybunału o:

a) stwierdzenie, że Węgry uchybiły zobowiązaniom ciążącym na nich na mocy art. 3, 6, art. 24 ust. 3, art. 43 i art. 46 ust. 5 i 6 dyrektywy 2013/32/UE ⁽¹⁾, art. 2 lit. h), art. 8, 9 i 11 dyrektywy 2013/33/UE ⁽²⁾ oraz art. 5, art. 6 ust. 1, art. 12 ust. 1 i art. 13 ust. 1 dyrektywy 2008/115/WE ⁽³⁾ w związku z art. 6, 28 i 47 karty praw podstawowych poprzez:

- ustanowienie, że wniosek o azyl należy złożyć do organu właściwego w dziedzinie azylu osobiście i wyłącznie na obszarach tranzytu, do których dostęp jest ograniczony do niewielkiej liczby osób;
- ogólne zastosowanie procedur szczególnych, w których nie zapewnia się spełnienia gwarancji ujętych w dyrektywie 2013/32;
- postanowienie o stosowaniu wobec wszystkich ubiegających się o azyl (z wyjątkiem nieletnich do 14 lat) postępowania, w wyniku którego wnioskodawcy muszą być obowiązkowo internowani w obszarach tranzytu, w instalacjach, w trakcie całego postępowania o udzielenie azylu, które to instalacje mogą opuścić jedynie w kierunku Serbii, przy czym internowanie to nie jest opatrzone gwarancjami przewidzianymi w dyrektywie 2013/33;
- przenoszenie na drugą stronę obszaru granicznego bez przestrzegania postępowań i gwarancji przewidzianych w art. 5, art. 6 ust. 1, art. 12 ust. 1 i art. 13 ust. 1 dyrektywy 2008/115 obywateli państw trzecich nielegalnie przebywających na ich terytorium;
- brak transponowania do krajowego porządku prawnego art. 46 ust. 5 dyrektywy 2013/32 i przyjęcia przepisów, które odchodzą od ogólnej zasady automatycznego skutku zawieszającego w sytuacjach, które nie zostały zawarte w art. 46 ust. 6 tej dyrektywy;
- obciążenie Węgier kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja uważa, że Węgry naruszyły art. 3 i 6 dyrektywy 2013/32 poprzez postanowienie, że wniosek o udzielenie azylu należy złożyć do organu właściwego w dziedzinie azylu osobiście i wyłącznie w obszarach tranzytu, do których dostęp jest ograniczony do niewielkiej liczby osób. W ten sposób Węgry nie gwarantują wnioskodawcom o udzielenie ochrony międzynarodowej skutecznego dostępu do postępowania o udzielenie azylu.

Zdaniem Komisji przepisy ustawy o prawie azylu, zgodnie z którymi ubiegający się o azyl są zobowiązani do pozostawania w obszarach tranzytu do czasu rozpoznania ich wniosku o ochronę międzynarodową, prowadzą do tego, że Węgry systematycznie internują wszystkich ubiegających się o azyl, co nie jest zgodne z postanowieniami dyrektywy 2013/33.

Komisja uważa ponadto, że Węgry uchybiły zobowiązaniom ciążącym na nich na mocy art. 5, art. 6 ust. 1, art. 12 ust. 1 i art. 13 ust. 1 dyrektywy 2008/115 poprzez przenoszenie na drugą stronę granicy bez przestrzegania postępowań i gwarancji przewidzianych w tej dyrektywie obywateli państw trzecich przebywających nielegalnie na ich terytorium.

Zdaniem Komisji Węgry nie transponowały do krajowego porządku prawnego ogólnej zasady ustanowionej w art. 46 ust. 5 dyrektywy 2013/32, ponieważ w przypadku wniesienia skargi administracyjnej do sądu od odmowy uznania wniosku z powodu jego bezzasadności ustawa o prawie azylu usunęła przepis, który ustanawiał automatyczny skutek zawieszający skargi sądowej.

Komisja podnosi ponadto, że Węgry naruszają art. 46 ust. 5 i 6 dyrektywy 2013/32, gdyż w przypadku odmowy uznania wniosku o ochronę międzynarodową ustawa o prawie azylu nie ustanawia wyraźnie możliwości wystąpienia o skutek zawieszający. W związku z tym nie zagwarantowano prawa wnioskodawców do pozostawania na terytorium Węgier do czasu rozstrzygnięcia skargi, ponieważ decyzja odmawiająca jest wykonywana niezależnie od wniesienia skargi do sądu.

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej (Dz.U. 2013, L 180, s. 60).

(²) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/33/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia norm dotyczących przyjmowania wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową (Dz.U. 2013, L 180, s. 96).

(³) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz.U. 2008, L 348, s. 98).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Wien (Austria) w dniu 15 stycznia 2019 r. — kunsthaus muerz gmbh/Zürich-Versicherungs AG

(Sprawa C-20/19)

(2019/C 155/25)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Wien

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: kunsthaus muerz gmbh

Strona pozwana: Zürich-Versicherungs AG

Pytanie prejudycjalne

Czy dyrektywę 2002/83/WE (¹) — a w szczególności jej art. 35 i 36 — należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie regulacji krajowej, zgodnie z którą termin do odstąpienia od umowy upływa w ciągu 30 dni od zawarcia umowy niezależnie od tego, czy przed zawarciem umowy doszło do (prawidłowego) pouczenia o prawie do odstąpienia, (także wtedy) gdy ubezpieczający nie jest konsumentem?

(¹) Dyrektywa 2002/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 listopada 2002 r. dotycząca ubezpieczeń na życie, Dz.U. 2002, L 345, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Köln (Niemcy) w dniu 23 stycznia 2019 r. — FX/GZ, ustawowo reprezentowany przez swoją matkę

(Sprawa C-41/19)

(2019/C 155/26)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Köln

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: FX.

Druga strona postępowania: GZ, ustawowo reprezentowany przez swoją matkę

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w przypadku wniosku przeciwegzekucyjnego na podstawie § 767 niemieckiego Zivilprozessordnung (kodeksu postępowania cywilnego, zwanego dalej „ZPO”) skierowanego przeciwko zagranicznemu nakazowi alimentacyjnemu stanowi sprawę z zakresu zobowiązań alimentacyjnych w rozumieniu rozporządzenia Rady (WE) nr 4/2009 z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń oraz współpracy w zakresie zobowiązań alimentacyjnych ⁽¹⁾?
- 2) W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej, czy w wypadku wniosku przeciwegzekucyjnego na podstawie § 767 ZPO skierowanego przeciwko zagranicznemu nakazowi alimentacyjnemu chodzi o postępowanie, które w rozumieniu art. 24 pkt 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych ma na celu wykonanie orzeczeń ⁽²⁾?

⁽¹⁾ Dz.U. 2009, L 7, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 2012, L 351, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 24 stycznia 2019 r. — Repsol Petróleo, S.A./Administración del Estado

(Sprawa C-44/19)

(2019/C 155/27)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Repsol Petróleo, S.A.

Druga strona postępowania: Administración del Estado

Pytania prejudycjalne

Czy art. 21 ust. 3 dyrektywy 2003/96 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że pozwala on opodatkować podatkiem akcyzowym od olejów mineralnych zużycie własne produktów energetycznych dokonywane na terenie zakładu producenta w części, w jakiej uzyskuje się produkty nieenergetyczne?

Czy też wprost przeciwnie, cel tego przepisu, jakim jest wyłączenie z opodatkowania wykorzystania produktów energetycznych, które uznaje się za niezbędne do uzyskania końcowych produktów energetycznych, wyklucza opodatkowanie wspomnianego zużycia własnego w części, w jakiej prowadzi ono do uzyskania innych produktów nieenergetycznych, nawet jeśli takie uzyskanie ma charakter uboczny i następuje w sposób nieunikniony jako wynik samego procesu produkcyjnego?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej (Dz.U. 2003, L 283, s. 51).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym z łożony przez Juzgado de lo Contencioso-Administrativo de A Coru a (Hiszpania) w dniu 24 stycznia 2019 r. — Compa  a de Tranv as de la Coru a, S.A./Ayuntamiento de A Coru a

(Sprawa C-45/19)

(2019/C 155/28)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Contencioso-Administrativo de A Coru a

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Compa  a de Tranv as de la Coru a, S.A.

Strona pozwana: Ayuntamiento de A Coru a

Pytania prejudycjalne

Biorąc pod uwagę art. 8 ust. 3 lit. b) rozporządzenia nr 1370/2007 ⁽¹⁾, czy maksymalny okres obowiązywania umów, wynoszący 30 lat, o którym mowa w powyższym przepisie, rozpoczyna swój bieg a) w chwili udzielenia zamówienia prowadzącego do zawarcia umowy lub w chwili zawarcia umowy, b) w chwili wejścia w życie wspomnianego przepisu, c) w dniu następującym po upływie okresu przejściowego przewidzianego w art. 8 ust. 2 rzeczonego rozporządzenia (dzień 3 grudnia 2019 r.), czy też d) w jakimkolwiek innym dniu wskazanym przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1370/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczące usług publicznych w zakresie kolejowego i drogowego transportu pasażerskiego oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 1191/69 i (EWG) nr 1107/70 (Dz.U. 2007, L 315, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 29 stycznia 2019 r. — Wikingerhof GmbH & Co. KG/Booking.com BV

(Sprawa C-59/19)

(2019/C 155/29)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Wikingerhof GmbH & Co. KG

Strona pozwana: Booking.com BV

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 7 pkt 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że jurysdykcja w sprawach dotyczących czynów niedozwolonych obejmuje również powództwo o zaniechanie określonego zachowania, jeżeli kwestionowane zachowanie znajduje oparcie w umowie, ale strona powodowa podnosi, że treść postanowień umownych jest wynikiem nadużycia przez stronę pozwaną pozycji dominującej?

⁽¹⁾ Dz.U. 2012 L 351, s. 1

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 22 listopada 2018 r. w sprawach połączonych T-274/16 i T-275/16, Saleh Thabet i in./Rada, wniesione w dniu 30 stycznia 2019 r. przez Suzanne Saleh Thabet, Gamala Mohameda Hosniego Elsayeda Mubarak, Alaa Mohameda Hosniego Elsayeda Mubarak, Heidy'ego Mahmouda Magdy'ego Husseina Rasekha, Khadigę Mahmouda El Gammala

(Sprawa C-72/19 P)

(2019/C 155/30)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Suzanne Saleh Thabet, Gamal Mohamed Hosni Elsayed Mubarak, Alaa Mohamed Hosni Elsayed Mubarak, Heidy Mahmoud Magdy Hussein Rasekh, Khadiga Mahmoud El Gammal (przedstawiciele: D. Anderson QC, B. Kennelly QC, J. Pobjoy, Barrister, G. Martin, C. Enderby Smith, F. Holmey, Solicitors)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnoszą do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- rozstrzygnięcie sporu w sposób ostateczny poprzez stwierdzenie nieważności zaskarżonych aktów w zakresie, w jakim one dotyczą wnoszących odwołanie;
- tytułem żądania ewentualnego przekazanie sprawy Sądowi, aby wydał orzeczenie zgodnie z oceną prawną dokonaną przez Trybunał; oraz
- obciążenie Rady kosztami postępowania przed Sądem i Trybunałem.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia przez Sąd prawa uznając, że Rada nie była zobowiązana do sprawdzenia, czy władze Egiptu przestrzegały praw podstawowych Unii wnoszących odwołanie.

Zarzut drugi, dotyczący naruszenia przez Sąd prawa stwierdzając, że Rada nie była zobowiązana do sprawdzenia, czy postępowania sądowe i dochodzenia z udziałem wnoszących odwołanie dotyczą działań, które naruszają praworządność w Egipcie.

Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia przez Sąd prawa, który uznał, że Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie, opierając się na sprawie nr 10427 (zarzuty dotyczące banku Al Watany).

Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia przez Sąd, który uznał, że Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie, opierając się na sprawie nr 8897 (sprawa dotycząca prywatnego budynku mieszkalnego).

Zarzut piąty, dotyczący naruszenia przez Sąd prawa, który uznał, że Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie, opierając się na sprawach nr 756 (sprawa dotycząca zarzutów związanych z podarunkami gazety Al-Ahram) oraz nr 53 (sprawa dotycząca zarzutów związanych z podarunkami Dar El Tahrir).

Zarzut szósty, dotyczący naruszenia przez Sąd prawa, który uznał, że Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie, opierając się na sprawie nr 144 (zarzut związany z praniem pieniędzy).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wyrchowen administratiwen syd (Bułgaria) w dniu 31 stycznia 2019 r. — Direktor na Teritorialna direkcija Juzozapadna Agencija „Mitnici”, następca prawny Mitnica Aerogara Sofija/Curtis-Balkan EOOD

(Sprawa C-76/19)

(2019/C 155/31)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Wyrchowen administratiwen syd

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca kasację: Direktor na Teritorialna direkcija Juzozapadna Agencija „Mitnici”, następca prawny Mitnica Aerogara Sofija

Strona przeciwna w postępowaniu kasacyjnym: Curtis-Balkan EOOD

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 158 ust. 3 rozporządzenia [Komisji (EWG) nr 2454/93 ⁽¹⁾ z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny] należy interpretować w ten sposób, że reguluje on samodzielną podstawę do dokonania korekty wartości celnej poprzez dodanie opłat licencyjnych do faktycznie zapłaconej lub należnej ceny przywożonych towarów — niezależnie od reguły określonej w art. 157 rozporządzenia nr 2454/93?
- 2) Czy art. 158 ust. 3 rozporządzenia [nr 2454/93] należy interpretować w ten sposób, że reguluje on dwie alternatywne sytuacje, w których dokonuje się korekty wartości celnej, a mianowicie: po pierwsze, gdy opłaty licencyjne, takie jak rozpatrywane, odnoszą się częściowo do przywożonych towarów i częściowo do innych składników lub elementów składowych dołączonych do towarów po ich przywozie; oraz po drugie, gdy opłaty licencyjne odnoszą się do innych świadczeń lub usług po przywozie?
- 3) Czy art. 158 ust. 3 rozporządzenia [nr 2454/93] należy interpretować w ten sposób, że reguluje on trzy sytuacje korekty wartości celnej, a mianowicie: po pierwsze, gdy opłaty licencyjne odnoszą się częściowo do przywożonych towarów i częściowo do innych składników lub elementów składowych dołączonych do towarów po ich przywozie; po drugie, gdy opłaty licencyjne odnoszą się częściowo do przywożonych towarów i częściowo do innych świadczeń lub usług po przywozie; po trzecie, gdy opłaty licencyjne odnoszą się częściowo do przywożonych towarów i częściowo do innych składników lub elementów składowych dołączonych do towarów po ich przywozie, lub do innych świadczeń lub usług po przywozie?
- 4) Czy art. 158 ust. 3 rozporządzenia [nr 2454/93] należy interpretować w ten sposób, że dopuszcza on korektę wartości celnej zawsze, gdy ustalono, że zapłacone opłaty licencyjne odnoszą się do świadczeń i usług po przywozie towarów, dla których ustalana jest wartość celna, które w rozpatrywanym wypadku są świadczone przez spółkę amerykańską na rzecz spółki bułgarskiej (w związku z wytwarzaniem i zarządzaniem) — niezależnie od tego, czy istnieją przesłanki dokonania takiej korekty określone w art. 157 rozporządzenia nr 2454/93?

- 5) Czy art. 158 ust. 3 rozporządzenia [nr 2454/93] należy interpretować w ten sposób, że reguluje on szczególnie wypadek korekty wartości celnej w trybie i na warunkach uregulowanych w art. 157 rozporządzenia nr 2454/93, których jedyną cechą szczególną jest okoliczność, że opłata licencyjna jest związana wyłącznie częściowo z towarami, dla których ustalana jest wartość celna, co wymaga proporcjonalnego podziału tej opłaty?
- 6) Czy art. 158 ust. 3 rozporządzenia [nr 2454/93] należy interpretować w ten sposób, że ma on zastosowanie także wówczas, gdy kupujący płaci honorarium lub opłatę licencyjną osobie trzeciej?
- 7) Na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzących na poprzedzające dwa pytania, w sytuacji proporcjonalnego podziału opłaty licencyjnej na podstawie art. 158 ust. 3 rozporządzenia [nr 2454/93], czy sąd powinien ocenić istnienie dwóch przesłanek uregulowanych w art. 157 ust. 2, a mianowicie by opłata licencyjna obowiązkowo była związana z przywożonymi towarami, nawet jeśli tylko częściowo, i by stanowiła warunek ich sprzedaży, odpowiednio czy przy tej ocenie należy uwzględnić regułę określoną w art. 160, zgodnie z którą warunki określone w art. 157 ust. 2 uważa się za spełnione, jeśli sprzedający lub osoba z nim powiązana żąda od kupującego dokonania takiej płatności?
- 8) Czy art. 160 rozporządzenia nr 2454/93 należy uznać za odnoszący się wyłącznie do podstawowej reguły określonej w art. 157 rozporządzenia nr 2454/93, gdy opłaty licencyjne są płacone osobie trzeciej i są w całości związane z towarami, dla których ustalana jest wartość celna, czy też ma także zastosowanie w wypadkach, gdy te opłaty licencyjne są związane wyłącznie częściowo z przywożonymi towarami?
- 9) Czy art. 160 rozporządzenia nr 2454/93 należy interpretować w ten sposób, że pod powiązaniem między licencjodawcą a sprzedającym należy rozumieć wypadki, w których licencjodawca jest związany z kupującym, ponieważ sprawuje on nad kupującym bezpośrednią kontrolę przekraczającą kontrolę jakości, lub należy interpretować w ten sposób, że opisane powyżej powiązanie między licencjodawcą a kupującym nie jest wystarczające, aby wykazać powiązanie (pośrednie) między licencjodawcą a sprzedającym, w szczególności jeśli sprzedający zaprzecza, by ceny w ramach zamówień kupującego dotyczących przywożonych towarów zależały od zapłaty opłat licencyjnych, i zaprzecza, by licencjodawca mógł operacyjnie kierować jego działaniami lub ograniczać te działania?
- 10) Czy art. 160 rozporządzenia nr 2454/93 należy interpretować w ten sposób, że dopuszcza on dokonanie korekty wartości celnej, wyłącznie gdy są spełnione dwie przesłanki uregulowane w art. 157 rozporządzenia nr 2454/93, a mianowicie by opłata licencyjna płacona osobie trzeciej była związana z towarami, dla których ustalana jest wartość celna, i by stanowiła warunek sprzedaży tych towarów, oraz gdy dodatkowo spełniona jest przesłanka, by sprzedający, lub osoba z nim powiązana, zażądał od kupującego uiszczenia opłaty licencyjnej?
- 11) Czy określony w art. 157 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 2454/93 wymóg, by opłata licencyjna była związana z towarami, dla których ustalana jest wartość celna, należy uznać za spełniony, gdy ustalono istnienie pośredniego związku między tą opłatą a przywożonymi towarami, takiego jak w niniejszym wypadku, a mianowicie gdy towary, dla których ustalana jest wartość celna, stanowią komponenty dodawane do końcowego produktu objętego licencją?

(¹) Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. 1993, L 253, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litwa) w dniu 7 lutego 2019 r. — TV Play Baltic AS/Lietuvos radijo ir televizijos komisija

(Sprawa C-87/19)

(2019/C 155/32)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: TV Play Baltic AS

Druga strona postępowania: Lietuvos radijo ir televizijos komisija

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 2 lit. m) dyrektywy 2002/21/WE ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy ramowej) należy interpretować w ten sposób, że „udostępnianie sieci łączności elektronicznej” nie obejmuje działalności polegającej na retransmisji programów telewizyjnych w sieciach satelitarnych należących do osób trzecich, takiej jak działalność prowadzona przez skarżącą?
- 2) Czy art. 31 ust. 1 dyrektywy 2002/22/WE ⁽²⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usług powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywy o usługach powszechnej), w brzmieniu zmienionym dyrektywą 2009/136/WE ⁽³⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 listopada 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie nałożeniu przez państwo członkowskie obowiązku upowszechniania „must carry” (w zakresie nadawania kanału telewizyjnego w sieciach satelitarnych należących do osób trzecich i zapewniania użytkownikom końcowym dostępu do takiego programu) na podmioty gospodarcze takie jak skarżąca, które: (1) nadają w sieciach satelitarnych należących do osób trzecich kanał telewizyjny chroniony za pomocą systemu dostępu warunkowego i w tym celu odbierają sygnały programów (kanałów) telewizyjnych nadawanych w danej chwili, przetwarzają je, kodują i przekazują na sztucznego satelitę Ziemi, skąd są one w sposób nieprzerwany przekazywane z powrotem na Ziemię, oraz (2) oferują klientom pakiety kanałów telewizyjnych i w tym celu zapewniają dostęp do owych chronionych programów telewizyjnych (lub ich części) z wykorzystaniem urządzeń dostępu warunkowego w zamian za wynagrodzenie?
- 3) Czy art. 31 ust. 1 dyrektywy 2002/22, w brzmieniu zmienionym dyrektywą 2009/136, należy interpretować w ten sposób, że — do celów stosowania tego przepisu — nie uważa się, iż znacząca liczba użytkowników końcowych korzysta z sieci łączności elektronicznej (w niniejszej sprawie jest to nadawcza sieć satelitarna) jako swojego głównego źródła (sposobu) odbierania audycji telewizyjnych, jeżeli owe sieci są wykorzystywane jako takie główne źródło (taki główny sposób) jedynie przez około 6 % wszystkich użytkowników końcowych (w niniejszej sprawie są to gospodarstwa domowe)?
- 4) Czy przy dokonywaniu oceny zasadności stosowania art. 31 ust. 1 dyrektywy 2002/22, w brzmieniu zmienionym dyrektywą 2009/136, należy brać pod uwagę użytkowników Internetu, którzy mogą nieodpłatnie oglądać przedmiotowe programy telewizyjne (lub ich część) w bezpośredniej transmisji w Internecie?

- 5) Czy art. 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie nakładaniu przez państwa członkowskie na przedsiębiorców takich jak skarżąca bezwzględnego obowiązku nieodpłatnej retransmisji kanału telewizyjnego w sieciach łączności elektronicznej, jeżeli nadawca, na korzyść którego ustanowiono ów obowiązek, jest w pełni zdolny do nadawania tych kanałów telewizyjnych samodzielnie, w tej samej sieci i z wykorzystaniem własnych środków?
- 6) Czy art. 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie nakładaniu przez państwa członkowskie na przedsiębiorców takich jak skarżąca bezwzględnego obowiązku nieodpłatnej retransmisji kanału telewizyjnego w sieciach łączności elektronicznej, gdyby zakresem owego obowiązku objętych było jedynie około 6 % wszystkich gospodarstw domowych, które to gospodarstwa domowe mają możliwość oglądania takiego kanału telewizyjnego z wykorzystaniem nadawczej sieci naziemnej lub Internetu?

⁽¹⁾ Dz.U. 2002, L 108, s. 33.

⁽²⁾ Dz.U. 2002, L 108, s. 51.

⁽³⁾ Dz.U. 2009, L 337, s. 11.

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 27 listopada 2018 r. w sprawie T-315/17, Hebberecht/ESDZ, wniesione w dniu 6 lutego 2019 r. przez Europejską Służbę Działań Zewnętrznych

(Sprawa C-93/19 P)

(2019/C 155/33)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Europejska Służba Działań Zewnętrznych (przedstawiciele: S. Marquardt, R. Spac, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Chantal Hebberecht

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu z dnia 27 listopada 2018 r. w sprawie T-315/17.
- Oddalenie początkowej skargi jako bezzasadnej.
- Obciążenie kosztami drugiej strony postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem ESDZ Sąd naruszył prawo, opierając swój wyrok na naruszeniu art. 1d ust. 2 regulaminu pracowniczego urzędników i uznając, że przepis ten zawiera zasadę mającą bezpośrednie zastosowanie do decyzji indywidualnych wydawanych przez instytucje na podstawie regulaminu pracowniczego (pkt 93 i 94 zaskarżonego wyroku).

Ponadto, nawet przy założeniu, że art. 1d ust. 2 regulaminu pracowniczego urzędników nakłada mający bezpośrednie zastosowanie obowiązek, przepis ten nie miał zastosowania w rozpatrywanym przypadku z uwagi na charakter spornej decyzji, która dotyczyła wyłącznie skarżącej jako szefa delegatury i nie podlegała zastosowaniu zasady równości płci.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 11 lutego 2019 r. — Donex Shipping and Forwarding BV/Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-104/19)

(2019/C 155/34)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: Donex Shipping and Forwarding BV

Druga strona postępowania: Staatssecretaris van Financiën

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy rozporządzenie (WE) nr 91/2009 ⁽¹⁾ jest nieważne w stosunku do importera działającego w Unii ze względu na naruszenie art. 2 ust. 11 rozporządzenia (WE) nr 384/96 ⁽²⁾ z racji tego, że do celów ustalenia marginesu dumpingu dla produktów objętych postępowaniem, a pochodzących od niewspółpracujących chińskich producentów eksportujących Rada wykluczyła z porównania, o którym mowa w tymże ustępie, transakcje wywozu dotyczące niektórych typów produktu?
- 2) Czy rozporządzenie (WE) nr 91/2009 jest nieważne w stosunku do importera działającego w Unii ze względu na naruszenie art. 2 ust. 10 rozporządzenia (WE) nr 384/96 z racji tego, że instytucje Unii — w ramach obliczania wysokości marginesu dumpingu dla produktów objętych postępowaniem — przy porównywaniu wartości normalnej produktów pochodzących od indyjskiego producenta z cenami eksportowymi podobnych chińskich produktów odmówiły uwzględnienia dostosowań w zakresie przywózowych należności celnych nakładanych na surowce i podatków pośrednich w państwie analogicznym, jakim są Indie, oraz dostosowań w zakresie (kosztów) produkcji, lub też z racji tego, że instytucje Unii (we właściwym terminie) nie przedstawiły współpracującym chińskim producentom eksportującym wszystkich danych indyjskiego producenta mających znaczenie dla ustalenia wartości normalnej?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 91/2009 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2009, L 29, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996, L 56, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 15 lutego 2019 r. — X, przy udziale: College van burgemeester en wethouders van gemeente Purmerend, Tamoil Nederland BV

(Sprawa C-120/19)

(2019/C 155/35)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: X

Przy udziale: College van burgemeester en wethouders van gemeente Purmerend, Tamoil Nederland BV

Pytania prejudycjalne

1. a) Czy art. 5 ust. 1 dyrektywy 2008/68/WE ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie ujęciu w zezwoleniu na stację paliw LPG takiego wymogu, który określa, że ta konkretna stacja paliw LPG może być zaopatrywana wyłącznie przez cysterny LPG wyposażone w odporne na ciepło pokrycia, podczas gdy zobowiązanie to nie zostało bezpośrednio nałożone na jednego lub więcej użytkowników cystern LPG?
- b) Czy dla odpowiedzi na pytanie pierwsze znaczenie ma fakt, że państwo członkowskie zawarło z organizacjami uczestników rynku z branży LPG (między innymi użytkownikami stacji paliw LPG, producentów, sprzedawców i przewoźników LPG) umowę w formie „Safety Deal hittewerende bekleding op LPG-autogastankwagens”, w której strony zobowiązały się stosować odporne na ciepło pokrycia, i że w związku z powyższym państwo członkowskie wydało okólnik „Circulaire effectafstanden externe veiligheid LPG-tankstations voor besluiten met gevolgen voor de effecten van een ongeval”, w którym przyjęto dodatkowo politykę w zakresie ryzyka, która opiera się na założeniu, że stacje LPG będą zaopatrywane przy pomocy cystern wyposażonych w odporne na ciepło pokrycia?
2. a) W przypadku kiedy sąd krajowy dokonuje oceny decyzji wykonawczej zmierzającej do przymusowego wykonania wymogu pozwolenia, od którego nie przysługuje prawny środek zaskarżenia, a który jest sprzeczny z prawem Unii:
 - czy prawo Unii, a ściślej mówiąc, orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości dotyczące krajowej autonomii proceduralnej, dopuszcza, aby sąd krajowy zakładał zgodność z prawem takiego wymogu zezwolenia, chyba że jest on oczywiście sprzeczny z prawem wyższego rzędu, w tym prawem Unii? Jeśli tak, to czy prawo Unii stawia w przypadku takiego wyjątku (dodatkowe) wymogi;
 - czy też prawo Unii, również z uwzględnieniem wyroków Trybunału Sprawiedliwości w sprawach Ciola (C-224/97, ECLI:EU:C:1999:212) i Man Sugar (C-274/04, ECLI:EU:C:2006:233), zobowiązuje sąd krajowy do niestosowania takiego wymogu zezwolenia z uwagi na sprzeczność z prawem Unii?
- b) Czy dla odpowiedzi na pytanie drugie lit. a) ma znaczenie kwestia tego, czy decyzja wykonawcza stanowi sankcję odszkodowawczą (remedy), czy też sankcję karną (criminal charge)?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 września 2008 r. w sprawie transportu lądowego towarów niebezpiecznych (Dz.U. 2008, L 260, s. 13).

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 13 grudnia 2018 r. w sprawach połączonych T-339/16, T-352/16 i T-391/16, Ville de Paris, Ville de Bruxelles i Ayuntamiento de Madrid/Komisja Europejska, wniesione w dniu 22 stycznia 2019 r. przez Republikę Federalną Niemiec

(Sprawa C-177/19 P)

(2019/C 155/36)

Języki postępowania: hiszpański i francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: J. Möller, S. Eisenberg i D. Klebs, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Ville de Paris, Ville de Bruxelles, Ayuntamiento de Madrid

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 13 grudnia 2018 r. w sprawach połączonych T-339/16, T-352/16 i T-391/16;
- oddalenie skargi;
- obciążenie skarżących kosztami postępowania przed Sądem i Trybunałem;
- posiłkowo, zmiana pkt 3 sentencji wskazanego wyroku w taki sposób, aby skutki przepisu, którego nieważność została stwierdzona, zostały utrzymane w mocy przez maksymalny okres znacznie dłuższy niż dwanaście miesięcy od dnia uprawomocnienia się tego wyroku.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania wnosząca odwołanie podnosi cztery zarzuty.

Po pierwsze, Sąd błędnie uznał skargi za dopuszczalne. Sąd naruszył prawo, stwierdzając, że rozporządzenie (UE) 2016/646 ⁽¹⁾ dotyczy bezpośrednio skarżących gmin w sytuacji, gdy wykonują one swe kompetencje w zakresie przyjmowania środków służących zwalczaniu zanieczyszczenia powietrza.

Po drugie, wyrok ten obarczony jest brakiem uzasadnienia, gdyż nie zawiera on żadnego uzasadnienia odnoszącego się do kwestii, w jakim zakresie rozporządzenie to dotyczy bezpośrednio skarżących. Sąd doszedł do wniosku, że skarżące mają status osób, których rozporządzenie dotyczy bezpośrednio, jedynie na podstawie okoliczności, że dyrektywa 2007/46/WE ⁽²⁾ zakazuje wprowadzania zakazów ruchu w odniesieniu do pojazdów spełniających normę Euro 6. Ta wykładnia dyrektywy 2007/46 jest również nieprawidłowa.

Po trzecie, Sąd naruszył prawo, a w szczególności art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 715/2007 ⁽³⁾, uznając, że Komisja nie miała kompetencji do przyjęcia rozporządzenia 2016/616 w tym konkretnym kształcie. Sąd nie wziął pod uwagę okoliczności, że Komisja dysponowała znacznym zakresem uznania, przy określaniu, w rozporządzeniu 2016/646, współczynników zgodności dla pomiaru emisji w ramach procedury badania w rzeczywistych warunkach jazdy (RDE). Wbrew przeprowadzonej przez Sąd analizie, nie chodzi w tym wypadku o zmianę nieprzekraczalnych limitów określonych w rozporządzeniu nr 715/2007, ale o ustalenia niezbędne ze względu na nowość i specyfikę procedury pomiaru emisji (marginesy tolerancji).

Po czwarte, Sąd naruszył prawo, gdy uznał, że stwierdzenie nieważności części rozporządzenia 2016/646 jest możliwe pod względem prawnym. Nie uwzględnił on bowiem okoliczności, że ze względów praktycznych procedura pomiaru emisji nie może zostać wdrożona bez współczynników zgodności i że Komisja wyraźnie uzależniła wiążący charakter procedury RDE dla celów homologacji od wprowadzenia współczynników korygujących.

Posiłkowo rząd niemiecki podnosi, że Sąd nie uwzględnił należycie okoliczności, iż prawodawca Unii nie ma możliwości przyjęcia nowego rozporządzenia w terminie wyznaczonym w wyroku. Z tego względu należy utrzymać w mocy skutki uregulowania, którego nieważność stwierdzono wyrokiem, przez maksymalny okres znacznie dłuższy niż dwanaście miesięcy od dnia uprawomocnienia się tego wyroku.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) 2016/646 z dnia 20 kwietnia 2016 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 692/2008 w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z lekkich pojazdów pasażerskich i użytkowych (Euro 6) (Dz.U. 2016, L 109, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa 2007/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. ustanawiająca ramy dla homologacji pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz układów, części i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów (dyrektywa ramowa) (Dz.U. 2007, L 263, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie (WE) nr 715/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 czerwca 2007 r. w sprawie homologacji typu pojazdów silnikowych w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z lekkich pojazdów pasażerskich i użytkowych (Euro 5 i Euro 6) oraz w sprawie dostępu do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów (Dz.U. 2007, L 171, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 13 grudnia 2018 r. w sprawach połączonych T-339/16, T-352/16 i T-391/16, Ville de Paris, Ville de Bruxelles i Ayuntamiento de Madrid/Komisja, wniesione w dniu 22 lutego 2019 r. przez Węgry

(Sprawa C-178/19 P)

(2019/C 155/37)

Języki postępowania: hiszpański i francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Węgry (przedstawiciel: M.Z. Fehér, pełnomocnik)

Druga strona postępowania: Ville de Paris, Ville de Bruxelles, Ayuntamiento de Madrid, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie wyroku Sądu z dnia 13 grudnia 2018 r. w sprawach połączonych Ville de Paris, Ville de Bruxelles i Ayuntamiento de Madrid/Komisja Europejska (T-339/16, T-352/16 i T-391/16, EU:T:2018:927) oraz oddalenie skarg wniesionych przez Ville de Paris, Ville de Bruxelles i Ayuntamiento de Madrid jako bezzasadnych;

poilkowo:

— uchylenie sentencji tego wyroku w zakresie, w jakim stwierdzono w niej, że okres utrzymania w mocy skutków przepisu, którego nieważność została stwierdzona, wynosi dwanaście miesięcy od dnia uprawomocnienia się wyroku, a jednocześnie rozstrzygnięcie, że skutki przepisu, którego nieważność została stwierdzona, pozostaną w mocy do dnia przyjęcia nowej regulacji zastępującej te przepisy,

oraz

— obciążenie stron postępowania przed Sądem kosztami postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Rząd węgierski kwestionuje w swym odwołaniu, po pierwsze, poczynione w zaskarżonym wyroku ustalenia dotyczące kwestii dopuszczalności, a więc dopuszczalność skarg, a po drugie, zawartą w zaskarżonym wyroku ocenę Sądu dotyczącą skutków temporalnych przepisów, których nieważność stwierdzono, oraz wyciągnięty z tej oceny wniosek.

Według rządu węgierskiego Sąd błędnie doszedł do wniosku, że rozporządzenie 2016/646 ⁽¹⁾ nie wymaga żadnego nie wymaga żadnego środka wykonawczego względem skarżących, że dotyczy ich ono bezpośrednio i że wobec tego mają one prawo do wniesienia skargi na podstawie art. 263 akapit czwarty TFUE. W rzeczywistości rozporządzenie 2016/646 wymaga środków wykonawczych także w odniesieniu do skarżących, a ponadto nie dotyczy ich bezpośrednio, ponieważ – wbrew temu, co stwierdzono w zaskarżonym wyroku – nie ogranicza ono uprawnień skarżących do przyjmowania środków ograniczających ruch określonych pojazdów.

Według rządu węgierskiego Sąd naruszył ponadto zasadę pewności prawa, ustalając w zaskarżonym wyroku wynoszący dwanaście miesięcy maksymalny okres utrzymania w mocy skutków prawnych przepisu, którego nieważność została stwierdzona, ponieważ okresu tego nie można uznać za wystarczający do przyjęcia przepisu prawa zastępującego przepis, którego nieważność została stwierdzona. Skrócenie przyznanego przedsiębiorstwu okresu przygotowawczego nie umożliwia im przystosowania się do zmienionych przepisów; nie została też uregulowana kwestia ograniczenia poniesionych przez przedsiębiorstwa strat, które są już możliwe do oszacowania. W okresie między ustaniem skutków temporalnych przepisu, którego nieważność stwierdzono, a przyjęciem nowego przepisu utrzymywać się będzie stan rzeczy sprzeczny z zasadą pewności prawa i dojdzie do poważnego naruszenia zarówno praw producentów pojazdów, jak i praw konsumentów.

(¹) Rozporządzenie Komisji (UE) 2016/646 z dnia 20 kwietnia 2016 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 692/2008 w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z lekkich pojazdów pasażerskich i użytkowych (Euro 6) (Dz.U. 2016, L 109, s. 1).

**Odwołanie od wyroku Sądu (dziewięta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 13 grudnia 2018 r.
w sprawach połączonych T-339/16, T-352/16 i T-391/16 Ville de Paris, Ville de Bruxelles i Ayuntamiento de
Madrid/Komisja Europejska**

(Sprawa C-179/19 P)

(2019/C 155/38)

Język postępowania: hiszpański i francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciel: J.F. Brakeland, pełnomocnik)

Druga strona postępowania: Ville de Paris, Ville de Bruxelles, Ayuntamiento de Madrid

Żądania wnoszącej odwołanie

— uchylenie wyroku Sądu z dnia 13 grudnia 2018 r., doręczonego Komisji w tym samym dniu, w sprawach połączonych T-339/16, T-352/16 i T-391/16 Ville de Paris, Ville de Bruxelles i Ayuntamiento de Madrid/Komisja Europejska, oddalenie skargi pierwszoinstancyjnej oraz obciążenie skarżących kosztami postępowania;

— lub, tytułem żądania ewentualnego,

— uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania; pozostawienie rozstrzygnięcia o kosztach w obu instancjach w wyroku kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

W odwołaniu podniesiono jeden zarzut. Komisja twierdzi w nim, że w pkt 121–151 wyroku Sąd naruszył prawo uznając, że rozporządzenie 2016/646 (¹) zmienia zasadniczy element rozporządzenia 715/2007 (²). Naruszenie to jest efektem, po pierwsze, błędnej wykładni pojęcia zmiany, którą ilustruje odniesienie się przez Sąd do pojęcia „zmiany de facto”, a po drugie, błędnej wykładni zakresu rozporządzenia 2016/646. Wskazany wyrok stwarza tym samym zagrożenie dla równowagi międzyinstytucjonalnej Unii.

(¹) Rozporządzenie Komisji (UE) 2016/646 z dnia 20 kwietnia 2016 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 692/2008 w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z lekkich pojazdów pasażerskich i użytkowych (Euro 6) (Dz.U. 2016, L 109, s. 1).

(²) Rozporządzenie (WE) nr 715/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 czerwca 2007 r. w sprawie homologacji typu pojazdów silnikowych w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z lekkich pojazdów pasażerskich i użytkowych (Euro 5 i Euro 6) oraz w sprawie dostępu do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów (Dz.U. 2007, L 171, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 26 lutego 2019 r. — Supreme Site Service GmbH, Supreme Fuels GmbH & Co KG, Supreme Fuels Trading Fze/Supreme Headquarters Allied Powers Europe

(Sprawa C-186/19)

(2019/C 155/39)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: Supreme Site Service GmbH, Supreme Fuels GmbH & Co KG, Supreme Fuels Trading Fze

Druga strona postępowania kasacyjnego: Supreme Headquarters Allied Powers Europe

Pytania prejudycjalne

- 1) (a) Czy rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (wersja przekształcona) (Dz.U. 2012, L 351, s. 1; zwane dalej „rozporządzeniem Bruksela I-bis”) należy interpretować w ten sposób, że taki przypadek, jak będący przedmiotem niniejszego postępowania, w którym organizacja międzynarodowa wnosi o (i) zniesienie zajęcia zabezpieczającego dokonanego przez stronę przeciwną w innym państwie członkowskim i (ii) zakazanie stronie przeciwnej ponownego dokonania zajęcia zabezpieczającego na tej samej podstawie faktycznej, przy czym podstawę tego żądania stanowi immunitet egzekucyjny, powinien być uznawany za sprawę cywilną lub handlową w rozumieniu art. 1 ust. 1 rozporządzenia Bruksela I-bis?
- (b) Czy, a jeśli tak, to jakie znaczenie dla odpowiedzi na pytanie 1(a) ma okoliczność, że sąd państwa członkowskiego udzielił zezwolenia na zajęcie dotyczące roszczenia, które miałyby przysługiwać stronie przeciwnej w stosunku do organizacji międzynarodowej, co do którego toczy się w państwie członkowskim postępowanie co do istoty w przedmiocie sporu o charakterze umownym, dotyczące zapłaty za paliwa dostarczone na potrzeby operacji pokojowej prowadzonej przez organizację międzynarodową powiązaną z tą organizacją?
- 2) (a) Jeżeli na pytanie 1(a) zostanie udzielona odpowiedź twierdząca, to czy art. 24 zdanie wprowadzające i pkt 5 rozporządzenia Bruksela I-bis należy interpretować w ten sposób, że w przypadku, w którym sąd państwa członkowskiego udzielił zezwolenia na dokonanie zajęcia zabezpieczającego i zajęcie to zostało następnie dokonane w innym państwie członkowskim, wyłączną jurysdykcję do rozstrzygania w przedmiocie żądania o zniesienie tego zajęcia mają sądy państwa członkowskiego, w którym dokonano zajęcia zabezpieczającego?
- (b) Czy, a jeśli tak, to jakie znaczenie dla odpowiedzi na pytanie 2(a) ma okoliczność, że podstawę żądania organizacji międzynarodowej o zniesienie zajęcia zabezpieczającego stanowi immunitet egzekucyjny?
- 3) Jeżeli dla odpowiedzi na pytanie, czy jest mowa o sprawie cywilnej lub handlowej w rozumieniu art. 1 ust. 1 rozporządzenia Bruksela I-bis i odpowiednio pytanie, czy jest mowa o żądaniu mieszczącym się w zakresie art. 24 zdanie wprowadzające i pkt 5 rozporządzenia Bruksela I-bis znaczenie ma okoliczność, że podstawę żądania organizacji międzynarodowej o zniesienie zajęcia zabezpieczającego stanowi immunitet egzekucyjny, to w jakim zakresie rozpoznający sprawę sąd ma obowiązek zbadać, czy powołanie się na immunitet jest skuteczne i czy obowiązuje przy tym zasada, że powinien on brać pod uwagę wszystkie dostępne mu dowody, w tym zarzuty podnoszone przez stronę przeciwną, czy też inna zasada?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Förvaltningsrätten i Malmö (Szwecja) w dniu 27 lutego 2019 r. — A/Migrationsverket

(Sprawa C-193/19)

(2019/C 155/40)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Förvaltningsrätten i Malmö

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: A

Strona pozwana: Migrationsverket

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy postanowienia konwencji wykonawczej do układu z Schengen, w tym w szczególności postanowienia dotyczące systematycznego przeszukiwania danych w Systemie Informacyjnym Schengen (SIS) oraz kodeksu granicznego Schengen, w tym w szczególności wymóg posiadania ważnego paszportu, stoją na przeszkodzie wydaniu zezwolenia na pobyt na podstawie wniosku złożonego w Szwecji, który nie opiera się na względach ochrony lub humanitarnych, gdy tożsamość osoby składającej wniosek nie jest pewna?
- 2) Jeśli tak, to czy ustalenie tożsamości może podlegać odstępstwom przewidzianym przez prawo krajowe lub orzecznictwo?
- 3) Jeśli sytuacja opisana w pkt 2 powyżej nie ma miejsca, na jakie, o ile w ogóle, odstępstwo zezwala prawo Unii?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratīvā rajona tiesa (Łotwa) w dniu 5 marca 2019 r. — SIA „KOB”/Madonas novada pašvaldības Administratīvo aktu strīdu komisija

(Sprawa C-206/19)

(2019/C 155/41)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Administratīvā rajona tiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SIA „KOB”

Druga strona postępowania: Madonas novada pašvaldības Administratīvo aktu strīdu komisija

Pytanie prejudycjalne

Czy prawo Unii, w szczególności art. 18, 49 i 63 TFUE, stoi na przeszkodzie obowiązywaniu uregulowania państwa członkowskiego, które wymaga tego, żeby osoby prawne, by móc nabyć prawo własności gruntów rolnych, w przypadkach, gdy wspólnik lub wspólnicy reprezentujący w sumie więcej niż połowę kapitału z prawem głosu spółki i wszystkie osoby uprawnione do jej reprezentowania są obywatelami innych państw członkowskich Unii Europejskiej, przedstawiły zaświadczenie o rejestracji jako obywatela Unii i dokument poświadczający znajomość języka urzędowego na poziomie co najmniej B2?

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 19 marca 2019 r. — Włochy i in./Komisja

(Sprawy połączone T-98/16, T-196/16 i T-198/16) ⁽¹⁾

(Pomoc państwa — Interwencja konsorcjum bankowego prawa prywatnego na rzecz jednego z jego członków — Zatwierdzenie interwencji przez bank centralny państwa członkowskiego — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną z rynkiem wewnętrznym — Skarga o stwierdzenie nieważności — Pojęcie pomocy państwa — Możliwość przypisania pomocy państwu — Zasoby państwowe)

(2019/C 155/42)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca w sprawie T-98/16: Republika Włoska (przedstawiciele: G. Palmieri, pełnomocnik, wspierana przez S. Fiorentina oraz P. Gentilego, avvocati dello Stato)

Strona skarżąca w sprawie T-196/16: Banca Popolare di Bari SCpA, dawniej Tercas-Cassa di risparmio della provincia di Teramo SpA (Banca Tercas SpA) (Teramo, Włochy) (przedstawiciele: A. Santa Maria, M. Crisostomo, E. Gambaro i F. Mazzocchi, adwokaci)

Strona skarżąca w sprawie T-198/16: Fondo interbancario di tutela dei depositi (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: M. Siragusa, G. Scasellati Sforzolini i G. Faella, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Stancanelli, L. Flynn, A. Bouchagiar i D. Recchia, pełnomocnicy)

Interwenient popierający żądania strony skarżącej w sprawie T-198/16: Banca d'Italia (przedstawiciele: M. Perassi, O. Capolino, M. Marcucci i M. Todino, adwokaci)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji (UE) 2016/1208 z dnia 23 grudnia 2015 r. w sprawie pomocy państwa wdrożonej przez Włochy na rzecz banku Tercas [sprawa SA.39451 (2015/C) (ex 2015/NN)] (Dz.U. 2016, L 203, s. 1).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji (UE) 2016/1208 z dnia 23 grudnia 2015 r. w sprawie pomocy państwa wdrożonej przez Włochy na rzecz banku Tercas [sprawa SA.39451 (2015/C) (ex 2015/NN)].
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 145 z 25.4.2016.

Wyrok Sądu z dnia 12 marca 2019 r. — Perry Ellis International Group/EUIPO (PRO PLAYER)(Sprawa T-220/16) ⁽¹⁾

(Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego PRO PLAYER — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001])

(2019/C 155/43)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Perry Ellis International Group Holdings Ltd (Nassau, Bahamy) (przedstawiciele: adwokaci O. Günzel i C. Tenkhoff)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: L. Rampini i K. Markakis, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 24 lutego 2016 r. (sprawa R 1091/2015-2), dotyczącą zgłoszenia oznaczenia słownego PRO PLAYER jako unijnego znaku towarowego

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Perry Ellis International Group Holdings Ltd pokrywa, oprócz własnych kosztów, koszty poniesione przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO).

⁽¹⁾ Dz.U. C 232 z 27.6.2016.

Wyrok Sądu z dnia 19 marca 2019 r. — Inpost Paczkomaty i Inpost/Komisja(Sprawy połączone T-282/16 i T-283/16) ⁽¹⁾

(Pomoc państwa — Sektor pocztowy — Rekompensata kosztu netto wynikającego z obowiązku świadczenia usługi powszechnej — Decyzja uznająca pomoc za zgodną z rynkiem wewnętrznym — Skarga o stwierdzenie nieważności — Interes prawny — Obowiązek uzasadnienia — Równość traktowania — Proporcjonalność — Prawo własności — Wolność prowadzenia działalności gospodarczej)

(2019/C 155/44)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca w sprawie T-282/16: Inpost Paczkomaty sp. z o.o. (Kraków, Polska) (przedstawiciele: początkowo T. Proć, następnie D. Doktor, radcy prawni)

Strona skarżąca w sprawie T-283/16: Inpost S.A. (Kraków, Polska) (przedstawiciel: W. Knopkiewicz, radca prawny)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: K. Herrmann, K. Blanc i D. Recchia, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądania stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2015) 8236 final z dnia 26 listopada 2015 r., w której Komisja nie wniosła zastrzeżeń wobec zgłoszonego przez władze polskie środka dotyczącego przyznanej Poczcie Polskiej przez Rzeczpospolitą Polską pomocy w formie rekompensaty kosztu netto wynikającego z realizacji przez tę ostatnią obowiązku świadczenia usługi powszechnej w okresie od 1 stycznia 2013 r. do 31 grudnia 2015 r.

Sentencja

- 1) Skargi zostają oddalone.
- 2) Inpost Paczkomaty sp. z o.o. i Inpost S.A. pokrywają własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.
- 3) Rzeczpospolita Polska pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 270 z 25.7.2016.

Wyrok Sądu z dnia 20 marca 2019 r. — Foshan Lihua Ceramic/Komisja

(Sprawa T-310/16) ⁽¹⁾

(Dumping — Przywóz płytek ceramicznych pochodzących z Chin — Artykuł 11 ust. 4 i 5 oraz art. 17 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 [obecnie art. 11 ust. 4 i 5 oraz art. 17 rozporządzenia (UE) 2016/1036] — Odmowa przyznania statusu nowego producenta eksportującego w rozumieniu art. 3 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 917/2011 — Kontrola wyrywkowa — Badanie indywidualne — Poufność)

(2019/C 155/45)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Foshan Lihua Ceramic Co. Ltd (Foshan, Chiny) (przedstawiciele: B. Spinoit, D. Philippe i A. Wese, adwokaci)

Strona przeciwna: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo A. Demeneix, M. França i T. Maxian Rusche, następnie A. Demeneix, T. Maxian Rusche i N. Kuplewatzky, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Cerame-Unie AISBL (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokat V. Akritidis)

Przedmiot

Wniosek na podstawie art. 263 TFUE o stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji C(2016) 2136 final z dnia 15 kwietnia 2016 r. w sprawie oddalenia wniosku o traktowanie jako nowego producenta eksportującego w odniesieniu do ostatecznych środków antydumpingowych nałożonych na przywóz płytek ceramicznych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej rozporządzeniem wykonawczym Rady (UE) nr 917/2011.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Foshan Lihua Ceramic Co. Ltd pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.
- 3) Cerame-Unie AISBL pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 305 z 22.8.2016.

Wyrok Sądu z dnia 20 marca 2019 r. — Prim/EUIPO — Primed Halberstadt Medizintechnik (PRIMED)

(Sprawa T-138/17) (¹)

(Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Słowny unijny znak towarowy PRIMED — Wcześniejsze graficzne krajowe znaki towarowe PRIM S.A., PRiM, S.A. SUMINI-STROS MEDICOS i GRUPO PRiM — Rzeczywiste używanie wcześniejszych znaków towarowych — Artykuł 57 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 64 ust. 2 i 3 rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Prawo do bycia wysłuchanym — Artykuł 75 zdanie drugie rozporządzenia nr 207/2009 (obecnie art. 94 zdanie drugie rozporządzenia 2017/1001) — Przedstawienie dowodów po raz pierwszy przed izbą odwoławczą — Uznanie przysługujące izbie odwoławczej — Zakwalifikowanie dowodów jako nowych lub dodatkowych — Artykuł 76 ust 2 rozporządzenia nr 207/2009 (obecnie art. 95 ust. 2 rozporządzenia 2017/1001)

(2019/C 155/46)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Prim, SA (Móstoles, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat L. Broschat García)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: A. Lukošūtė, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Primed Halberstadt Medizintechnik GmbH (Halberstadt, Niemcy) (przedstawiciel: D. Donath, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 19 grudnia 2016 r. (sprawy połączone R 2494/2015-4 i R 163/2016-4), dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między Prim a Primed Halberstadt Medizintechnik.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 19 grudnia 2016 r. (sprawy połączone R 2494/2015-4 i R 163/2016-4).

- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje odrzucona.
- 3) EUIPO pokrywa własne koszty oraz połowę kosztów poniesionych przez Prim, SA.
- 4) Primed Halberstadt Medizintechnik GmbH pokrywa własne koszty oraz połowę kosztów poniesionych przez Prim.

⁽¹⁾ Dz.U. C 129 z 24.4.2017.

Wyrok Sądu z dnia 20 marca 2019 r. — Hiszpania/Komisja

(Sprawa T-237/17) ⁽¹⁾

(EFRG i EFRROW — Wydatki wyłączone z finansowania — Wydatki poniesione przez Hiszpanię — Kryterium uznania organizacji producentów — Artykuł 11 rozporządzenia (WE) nr 2200/96 — Korekta finansowa)

(2019/C 155/47)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciele: początkowo A. Gavela Llopis, M.A. Sampol Pucurull i S. Jiménez García, następnie M.A. Sampol Pucurull i S. Jiménez García, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Triantafyllou i I. Galindo Martín, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia częściowej nieważności decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2017/264 z dnia 14 lutego 2017 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz.U. 2017, L 39, s. 12) w zakresie, w jakim wyłącza z finansowania niektóre wydatki poniesione przez Królestwo Hiszpanii.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2017/264 z dnia 14 lutego 2017 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz.U. 2017, L 39, s. 12) w części, w jakiej wyłącza ona niektóre wydatki poniesione przez Królestwo Hiszpanii, w zakresie, w jakim stosuje ryczałtową korektę w wysokości 10 %.
- 2) Skarga w pozostałym zakresie zostaje oddalona
- 3) Królestwo Hiszpanii i Komisja Europejska pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 202 z 26.6.2017.

Wyrok Sądu z dnia 20 marca 2019 r. — Meesenburg Großhandel/EUIPO (Triotherm+)(Sprawa T-760/17) ⁽¹⁾

(Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego Triotherm+ — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Prawo do bycia wysłuchanym)

(2019/C 155/48)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Meesenburg Großhandel KG (Flensburg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat D. Freiherr von Oldershausen)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Walicka, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 13 września 2017 r. (sprawa R 1786/2016-1) dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego Triotherm+ jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje w części odrzucona, a w pozostałym zakresie oddalona.
- 2) Meesenburg Großhandel KG zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 22 z 22.1.2018.

Wyrok Sądu z dnia 20 marca 2019 r. — Grammer/EUIPO (Przedstawienie kształtu)(Sprawa T-762/17) ⁽¹⁾

(Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego przedstawiającego kształt — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001])

(2019/C 155/49)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Grammer AG (Amberg, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci J. Bühling i D. Graetsch)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: M. Fischer, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 6 września 2017 r. (sprawa R 2250/2016-4), dotyczącą zgłoszenia kształtu jako graficznego unijnego znaku towarowego

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 6 września 2017 r. (sprawa R 2250/2016-4).
- 2) EUIPO zostaje obciążone kosztami postępowania, w tym niezbędnymi kosztami poniesionymi przez Grammer AG w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą EUIPO.

(¹) Dz.U. C 22 z 22.1.2018.

Wyrok Sądu z dnia 21 marca 2019 r. — Pan/EUIPO — Entertainment One UK (TOBBIA)

(Sprawa T-777/17) (¹)

(Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia znaku towarowego — Graficzny unijny znak towarowy TOBBIA — Wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy Peppa Pig — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) i art. 53 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 60 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) 2017/1001)

(2019/C 155/50)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Xianhao Pan (Rzym, Włochy) (przedstawiciel: adwokat M. Oliva)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: D. Walicka i A. Folliard-Monguiral, pełnomocnicy).

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Entertainment One UK Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: J. Guise, L. Cassidy i N. Rose, solicitors)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO: Astley Baker Davies Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 14 września 2017 r. (sprawa 1776/2016-1), dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku pomiędzy Entertainment One UK i Astley Baker Davies z jednej strony a Xianhao Panem z drugiej strony.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Xianhao Pan zostaje obciążony kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 22 z 22.1.2018.

Wyrok Sądu z dnia 19 marca 2019 r. — IQ Group Holdings Bhd/EUIPO — Krinner Innovation (Lumiqs)**(Sprawa T-133/18) ⁽¹⁾**

(Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską — Graficzny znak towarowy Lumiqs — Wcześniejsze, słowny i graficzny, unijne znaki towarowe Lumix — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001)

(2019/C 155/51)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: IQ Group Holdings Bhd (Heckmondwike, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: S. Carter, barrister)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: J. Ivanauskas i H. O'Neill, pełnomocnicy)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Krinner Innovation GmbH (Straßkirchen, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat T. Schmidpeter)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 12 grudnia 2017 r. (sprawa R 983/2017-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Krinner Innovation a IQ Group Holdings Bhd

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 12 grudnia 2017 r. (sprawa R 983/2017-1).
- 2) EUIPO pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez IQ Group Holdings Bhd.
- 3) Krinner Innovation GmbH pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 142 z 23.4.2018.

Postanowienie Sądu z dnia 12 marca 2019 r. — Strabag Belgium/Parlament**(Sprawa T-784/17) ⁽¹⁾**

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Zamówienia publiczne na roboty budowlane — Postępowanie przetargowe — Ogólne roboty budowlane w budynkach Parlamentu Europejskiego w Brukseli — Odrzucenie oferty jednego z oferentów i udzielenie zamówienia innym oferentom — Zastąpienie zaskarżonego aktu w toku postępowania — Następcza bezprzedmiotowość sporu — Umorzenie postępowania)

(2019/C 155/52)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Strabag Belgium (Antwerpia, Belgia) (przedstawiciele: początkowo M. Schoups, K. Lemmens i M. Lahbib, adwokaci, następnie M. Schoups i K. Lemmens, adwokaci)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: Z. Nagy i B. Simon, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek na podstawie art. 263 TFUE zmierzający, po pierwsze, do stwierdzenia nieważności decyzji Parlamentu z dnia 24 listopada 2017 r. o odrzuceniu oferty skarżącej i udzieleniu zamówienia pięciu oferentom w postępowaniu o zawarcie umowy ramowej na roboty budowlane w budynkach Parlamentu w Brukseli (Belgia) (ogłoszenie o zamówieniu 06/D 20/2017/M036), oraz po drugie, nakazania Parlamentowi przedstawienia różnych dokumentów.

Sentencja

- 1) Umarza się postępowanie w sprawie.
- 2) Parlament Europejski zostaje obciążony kosztami postępowania, w tym postępowania w sprawie środków tymczasowych.
- 3) Wniosek o obciążenie Parlamentu „odszkodowaniem procesowym” zostaje odrzucony jako niedopuszczalny.

(¹) Dz.U. C 32 z 29.1.2018.

Postanowienie Sądu z dnia 8 marca 2019 r. — Legutko i Poręba/Parlament

(Sprawa T-156/18) (¹)

(Skarga na bezczynność — Prawo instytucjonalne — Regulamin Parlamentu — Artykuł 130 — Załącznik II — Pytanie wymagające odpowiedzi na piśmie — Wniosek o przekazanie Radzie — Notyfikacja decyzji stwierdzającej niedopuszczalność pytania — Wezwanie do działania — Zajęcie stanowiska przez Parlament — Wniosek o wydanie nakazu — Niedopuszczalność)

(2019/C 155/53)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Ryszard Antoni Legutko (Morawica, Polska), Tomasz Piotr Poręba (Mielec, Polska) (przedstawiciel: M. Mataczyński, adwokat)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: N. Görlitz, S. Alonso de León i A. Pospíšilová Padowska, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniesione na podstawie art. 265 TFUE żądanie stwierdzenia, że Parlament bezprawnie zaniechał przekazania Radzie Unii Europejskiej pytania wymagającego odpowiedzi na piśmie nr P-003358/17, z naruszeniem art. 130 regulaminu Parlamentu oraz przepisów załącznika II do tego regulaminu.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Ryszard Antoni Legutko i Tomasz Piotr Poręba zostają obciążeni kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 161 z 7.5.2018.

Skarga wniesiona w dniu 25 lutego 2019 r. — Necci/Komisja

(Sprawa T-129/19)

(2019/C 155/54)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Claudio Necci (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi i T. Martin)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 18 kwietnia 2018 r. oddalającej w sposób dorozumiany jego wniosek o ubezpieczenie w RCAM;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąc podnosi jeden zarzut główny i jeden zarzut pomocniczy.

Skarżący podnosi tytułem głównym, że Komisja Europejska naruszyła art. 95 Warunków zatrudnienia innych pracowników (zwanych dalej „WZIP”) poprzez odmowę ubezpieczenia go we wspólnym systemie ubezpieczeń zdrowotnych (RCAM), nie uwzględniając dodatkowego okresu składkowego przyznanego mu w ramach systemu emerytalnego instytucji Unii w zamian za przeniesienie jego krajowych uprawnień emerytalnych.

Pomocniczo skarżący podnosi zarzut niezgodności z prawem art. 95 WZIP w świetle art. 45 TFUE.

Skarga wniesiona w dniu 28 lutego 2019 r. — AM/EBI**(Sprawa T-134/19)**

(2019/C 155/55)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* AM (przedstawiciele: adwokaci: L. Levi i A. Champetier)*Strona pozwana:* Europejski Bank Inwestycyjny**Żądania***Strona skarżąca wnosi do Sądu o:**— stwierdzenie dopuszczalności i zasadności skargi;**w konsekwencji,**— stwierdzenie nieważności decyzji prezesa EBI z dnia 30 czerwca 2017 r. i 11 grudnia 2017 r. w zakresie, w jakich zawierają one odmowę przyznania skarżącemu dodatku za mobilność geograficzną, przewidzianego art. 1.4 przepisów administracyjnych mających zastosowanie do personelu;**— w razie potrzeby — stwierdzenie nieważności decyzji prezesa EBI z dnia 20 listopada 2018 r. oddalającej opinię komisji pojednawczej i utrzymującej w mocy decyzje z dnia 30 czerwca 2017 r. i 11 grudnia 2017 r.;**i w związku z tym,**— zasądzenie od pozwanej wypłaty zaległego dodatku za mobilność geograficzną od dnia 1 kwietnia 2017 r., czyli, na dzień wniesienia niniejszej skargi, 36 045,6 EUR (1 567,20 EUR x 23 miesiące);**— zasądzenie od pozwanej odsetek za opóźnienie od zaległego dodatku za mobilność geograficzną, od dnia 1 kwietnia 2017 r. do czasu wypłaty pełnej kwoty, w wysokości odsetek według stopy oprocentowania Europejskiego Banku Centralnego powiększonej o 2 pkt.***Zarzuty i główne argumenty***Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.*

- 1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 1.4 przepisów administracyjnych mających zastosowanie do personelu i naruszenia art. 1 i 11 załącznika VII do tych przepisów.*
 - 2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady uzasadnionych oczekiwań, przewidywalności prawa i zasady staranności.*
 - 3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady niedyskryminacji z art. 1.3 kodeksu postępowania personelu EBI i art. 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.*
 - 4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady dobrej administracji i zachowania rozsądnego terminu.*
-

Skarga wniesiona w dniu 4 marca 2019 r. — ZU/Komisja**(Sprawa T-140/19)**

(2019/C 155/56)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* ZU (przedstawiciel: adwokat C. Bernard-Glanz)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Żądania***Strona skarżąca* wnosi do Sądu o:

- po pierwsze, stwierdzenie nieważności sprawozdania z oceny strony skarżącej z dnia 25 kwietnia 2018 r.;
- po drugie, stwierdzenie nieważności decyzji o nieprzyznaniu awansu z dnia 18 czerwca 2018 r.;
- po trzecie, stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 28 maja 2018 r. oddalającej wniosek strony skarżącej o udzielenie wsparcia;
 - po czwarte, stwierdzenie nieważności w razie potrzeby decyzji nr R/400/18 z dnia 21 listopada 2018 r. oddalającej zażalenie strony skarżącej na sprawozdanie z oceny i decyzję o nieprzyznaniu awansu;
 - po piąte, stwierdzenie nieważności w razie potrzeby decyzji nr R/461/18 z dnia 21 listopada 2018 r. oddalającej zażalenie strony skarżącej na decyzję oddalającą wniosek o udzielenie wsparcia.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy na poparcie żądania stwierdzenia nieważności decyzji oddalającej wniosek o udzielenie wsparcia, dotyczący oczywistego błędu w ocenie, naruszenia obowiązku staranności, naruszenia zasady dobrej administracji i nadużycia władzy.
2. Zarzut drugi na poparcie żądania stwierdzenia nieważności sprawozdania z oceny i decyzji o nieprzyznaniu awansu, dotyczący oczywistego błędu w ocenie, pominięcia istotnych okoliczności i nadużycia władzy.

Skarga wniesiona w dniu 7 marca 2019 r. — Jap Energéticas y Medioambientales/Komisja Europejska**(Sprawa T-145/19)**

(2019/C 155/57)

*Język postępowania: hiszpański***Strony***Strona skarżąca:* Jap Energéticas y Medioambientales SL (Walencja, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat G. Alabau Zabal)*Strona pozwana:* Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o stwierdzenie nieważności wydanego przez Komisję aktu ustalającego kwotę podlegającą zwrotowi przez skarżącą z tytułu obniżenia kwoty kwalifikowalnej w odniesieniu do programu LIFE 11

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga dotyczy aktu Komisji Europejskiej z dnia 14 stycznia 2019 r., notyfikowanego w dniu 24 stycznia 2019 r., ustalającego kwotę podlegającą zwrotowi przez skarżącą z tytułu obniżenia kosztów kwalifikowanych projektu LIFE 11 ENV/ES/000593-H2AL RECYCLING.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty:

1. Zarzut pierwszy, oparty na naruszenia istotnego wymogu proceduralnego.
 - Skarżąca podnosi, że Komisja Europejska nie przedstawiła żadnych argumentów ani danych, które pozwoliłyby skarżącej na zakwestionowanie argumentów Komisji wykraczających poza treść pierwotnego pisma ze stycznia 2017 r., w którym Komisja stwierdziła, że koszty nie mogły zostać pokryte, ponieważ we wszystkich pismach procesowych ograniczyła się do powtórzenia tych samych argumentów.
2. Zarzut drugi, oparty na naruszeniu traktatu lub normy regulującej jego stosowanie.
 - Akty ograniczające prawa podmiotowe lub uzasadnione interesy muszą być uzasadnione zgodnie z prawem Unii Europejskiej, w przeciwnym razie mogą mieć miejsce arbitralne zachowania na korzyść podmiotu będącego autorem aktu oraz może dojść nadużycia władzy, co jest sprzeczne z uznanymi w prawie Unii zasadami proporcjonalności, ochrony uzasadnionych oczekiwań, równego traktowania i zakazu arbitralności.
3. Zarzut trzeci oparty na naruszeniu prawa do obrony.
 - Brak uzasadnienia zaskarżonego aktu oznacza, że nie spełnia on prawidłowych kryteriów administracyjnych pozwalających na stwierdzenie niekwalifikowalności niektórych wydatków, wobec czego nie jest możliwe ich podważenie.

Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2019 r. — Société des produits Nestlé/EUIPO — Jumbo Africa (Przedstawienie postaci ludzkiej na tle tarczy)

(Sprawa T-149/19)

(2019/C 155/58)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Société des produits Nestlé SA (Vevey, Szwajcaria) (przedstawiciele: adwokaci A. Jaeger-Lenz, A. Lambrecht i C. Elkmann)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Jumbo Africa, SL (L'Hospitalet de Llobregat, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy przedstawiający postać ludzką na tle tarczy w kolorach czerwonym, niebieskim, jasnoniebieskim, ciemnoniebieskim, szarym i białym — zgłoszenie nr 15 273 634

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 30 listopada 2018 r. w sprawie R 876/2018-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- oddalenie odwołania dotyczącego postępowania w sprawie sprzeciwu nr B 2 738 030;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania przed Sądem oraz obciążenie ewentualnego interwenienta kosztami postępowania przed EUIPO.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 94 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- naruszenie art. 91 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- naruszenie art. 46 ust. 1 lit. a) w związku z art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2019 r. — Brunswick Bowling Products/Komisja

(Sprawa T-152/19)

(2019/C 155/59)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Brunswick Bowling Products LLC (Muskegon, Michigan, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: R. Martens i V. Ostrovskis, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej (UE) 2018/1960 ⁽¹⁾ w całości;
- obciążenie Komisji całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia reguł proceduralnych zawartych w art. 11 dyrektywy 2006/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽²⁾ oraz art. 18 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 ⁽³⁾, a także naruszenia zasady proporcjonalności określonej w art. 18 ust. 4 rozporządzenia nr 765/2008 w zakresie, w jakim środek ochronny przyjęty przez Szwecję jest nieuzasadniony z uwagi na okoliczność, że strona skarżąca została wprowadzona w błąd przez organy nadzoru rynku oraz że dostępne były mniej dalekosiężne środki w celu osiągnięcia zgodności z dyrektywą 2006/42/WE.
2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia zasad pewności prawa, uzasadnionych oczekiwań i dobrej administracji, ponieważ uwagi oraz późniejsze podejście brytyjskich, niemieckich, fińskich i duńskich organów nadzoru rynku nie zostały uwzględnione przez Komisję, a zaskarżona decyzja nie przewidywała żadnego rozsądnego i skutecznego terminu jej wykonania.
3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia reguł proceduralnych zawartych w załączniku I do dyrektywy 2006/42/WE, ponieważ w zaskarżonej decyzji oraz w decyzji szwedzkiego organu ds. środowiska pracy z dnia 30 sierpnia 2013 r. nie zawarto żadnego odpowiedniego odniesienia do ogólnej zasady uwzględnienia aktualnego stanu wiedzy w ramach badania odnośnych produktów na podstawie zasadniczych wymagań w zakresie ochrony zdrowia i bezpieczeństwa określonych w załączniku I do dyrektywy 2006/42/WE.
4. Zarzut czwarty, dotyczący dokonania przez Komisję błędnej oceny okoliczności faktycznych oraz podjęcia przez nią działań niezgodnych z zasadą dobrej administracji, ponieważ instytucja ta nie zażądała od producenta niezbędnych informacji, pomimo faktu, że w zaskarżonej decyzji stwierdzono, iż producent nie wskazał w dokumentacji technicznej związku pomiędzy odniesieniami do zastosowanych norm zharmonizowanych oraz odpowiednimi zasadniczymi wymaganiami w zakresie ochrony zdrowia i bezpieczeństwa, zgodnie z wymogami załącznika VII do dyrektywy 2006/42/WE. Każda racjonalna, odpowiednio działająca administracja zażądałaby bowiem brakujących informacji przed wydaniem decyzji o takiej skali.
5. Zarzut piąty, dotyczący naruszenia art. 6 dyrektywy 2006/42/WE oraz zasady równego traktowania w zakresie, w jakim rozpatrywany środek jest skierowany konkretnie przeciwko produktom strony skarżącej, podczas gdy na rynku wewnętrznym Unii istnieją podobne i w mniejszym stopniu zgodne ze standardami produkty innych producentów. Ponadto, w zakresie, w jakim w zaskarżonej decyzji przewidziano wyłącznie wycofanie z obrotu lub wycofanie z używania odnośnych produktów, zakłóca ona funkcjonowanie rynku, gdyż podobne maszyny innych producentów są nadal dozwolone na rynku wewnętrznym Unii.

⁽¹⁾ Decyzja wykonawcza Komisji (UE) z dnia 10 grudnia 2018 r. w sprawie środka ochronnego przyjętego przez Szwecję zgodnie z dyrektywą 2006/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, zakazującego wprowadzania do obrotu określonego rodzaju maszyn do ustawiania kregli oraz zestawu uzupełniającego, który ma być wykorzystywany razem z takim rodzajem maszyn do ustawiania kregli, produkowanych przez przedsiębiorstwo Brunswick Bowling & Billiards, i wycofującego maszyny tego rodzaju, które wcześniej zostały wprowadzone do obrotu (notyfikowana jako dokument nr C(2018) 8253) (Dz.U. 2018, L 315, s. 29).

⁽²⁾ Dyrektywa 2006/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie maszyn, zmieniająca dyrektywę 95/16/WE (Dz.U. 2006, L 157, s. 24).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiające wymagania w zakresie akredytacji i nadzoru rynku odnoszące się do warunków wprowadzania produktów do obrotu i uchylające rozporządzenie (EWG) nr 339/93 (Dz.U. 2008, L 218, s. 30).

Skarga wniesiona w dniu 11 marca 2019 r. — European Union Copper Task/Komisja**(Sprawa T-153/19)**

(2019/C 155/60)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: European Union Copper Task Force (Essex, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: I. Moreno-Tapia Rivas i C. Vila Gisbert, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2018/1981 ⁽¹⁾ w zakresie, w jakim odnawia ono zatwierdzenie związków miedzi jako substancji kwalifikujących się do zastąpienia w oparciu o niezgodną z prawem podstawę prawną;
- rozszerzenie skutków stwierdzenia nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/408 ⁽²⁾ w zakresie, w jakim rozporządzenie to wykonuje art. 80 ust. 7 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009 oraz włącza związki miedzi do wykazu substancji czynnych kwalifikujących się do zastąpienia;
- uznanie, że rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2018/1981 narusza zasadę proporcjonalności;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy oparty na tym, że rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2018/1981 odnawia zatwierdzenie związków miedzi jako substancji kwalifikujących się do zastąpienia w oparciu o niezgodną z prawem podstawę prawną. W szczególności:
 - Artykuł 24 i pkt 4 załącznika II do rozporządzenia (WE) nr 1107/2009 ⁽³⁾ naruszają prawo Unii, ponieważ:
 - (i) dowody naukowe wskazują na to, że „kryteria PBT”, a w szczególności kryterium trwałości, nie są właściwe dla miedzi;
 - (ii) zastosowanie kryteriów PBT do substancji nieorganicznych nie jest spójne z innymi aktami prawnymi, które zostały wdrożone w dziedzinie regulowanych substancji chemicznych;
 - (iii) w odniesieniu do substancji kwalifikujących się do zastąpienia zastosowanie kryteriów PBT do związków miedzi wykracza poza to, co niezbędne do osiągnięcia celów, którym służy rozporządzenie (WE) nr 1107/2009. Ponadto w rozporządzeniu tym błędnie zinterpretowano zasadę ostrożności.

2. Zarzut drugi dotyczący niezgodności z prawem rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/408 w odniesieniu do uznania związków miedzi za substancje kwalifikujące się do zastąpienia.
3. Zarzut trzeci, podniesiony tytułem ewentualnym, dotyczący okoliczności, że rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2018/1981 narusza zasadę proporcjonalności.

-
- (¹) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2018/1981 z dnia 13 grudnia 2018 r. w sprawie odnowienia zatwierdzenia substancji czynnych związki miedzi, jako substancji kwalifikujących się do zastąpienia, zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 dotyczącym wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin, oraz w sprawie zmiany załącznika do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 540/2011 (Dz.U. 2018, L 317, s. 16).
- (²) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/408 z dnia 11 marca 2015 r. w sprawie wykonania art. 80 ust. 7 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 dotyczącego wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin oraz w sprawie ustalenia wykazu substancji kwalifikujących się do zastąpienia (Dz.U. 2015, L 67, s. 18).
- (³) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczące wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin i uchylające dyrektywy Rady 79/117/EWG i 91/414/EWG (Dz.U. 2009, L 309, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 11 marca 2019 r. — ZU/ESDZ

(Sprawa T-154/19)

(2019/C 155/61)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ZU (przedstawiciel: adwokat C. Bernard-Glanz)

Strona pozwana: Europejska Służba Działań Zewnętrznych (ESDZ)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego ESDZ z dnia 30 listopada 2018 r. oddalającej zażalenie strony skarżącej z dnia 27 lipca 2018 r. w zakresie, w jakim w sposób dorozumiany oddalono w nim zestawienie wydatków z dnia 26 lutego 2018 r.;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut dotyczący naruszenia obowiązujących przepisów regulaminu pracowniczego (w szczególności art. 12a, 56 i 71) oraz naruszenia art. 31 ust. 1 i 2, art. 41 ust. 1 i art. 48 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, naruszenia zasady „rozsądnego terminu”, zasady dobrej administracji i zasady należytego zarządzania finansami (marnotrawstwo zasobów UE), nadużycia władzy i ukrywania dowodów, naruszenia przepisów dotyczących zwrotu kosztów podróży, naruszenia zasady proporcjonalności, oczywistego błędu w ocenie, naruszenia obowiązku staranności oraz pominięcia informacji *prima facie* wskazanych w zażaleniu złożonym przez stronę skarżącą na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego.

Skarga wniesiona w dniu 12 marca 2019 r. — AP/EFI**(Sprawa T-155/19)**

(2019/C 155/62)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* AP (przedstawiciel: adwokat L. Levi)*Strona pozwana:* Europejski Fundusz Inwestycyjny**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji strony pozwanej z dnia 30 sierpnia 2018 r. i z dnia 3 października 2018 r., w których oddalono wniosek skarżącej z dnia 20 czerwca 2018 r.;
- nakazanie stronie pozwanej zapłaty wynagrodzenia określonego w art. 33 regulaminu pracowniczego od dnia 1 kwietnia 2018 r., retroaktywnie, powiększonego o odsetki za zwłokę obliczone według stopy Europejskiego Banku Centralnego + 2 pkt, aż do chwili uiszczenia całej kwoty;
- nakazanie stronie pozwanej naprawienia wyrządzonej krzywdy, którą można oszacować *ex aequo et bono* na przynajmniej 20 000 EUR;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący tego, że choroba strony skarżącej skutkowałą zawieszeniem wypowiedzenia i zastosowaniem reżimu zabezpieczenia społecznego. Strona skarżąca twierdzi, że przyjęcie odmiennego stanowiska stanowiłoby naruszenie regulaminu pracowniczego, obowiązku staranności i zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań.
 2. Zarzut drugi, dotyczący tego, że odmowa zaakceptowania cofnięcia rezygnacji strony skarżącej stanowi naruszenie obowiązku staranności.
-

Skarga wniesiona w dniu 14 marca 2019 r. — Bog-Fran/EUIPO — Fabryki Mebli „Forte” (Meble)**(Sprawa T-159/19)**

(2019/C 155/63)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* Bog-Fran sp. z o.o. sp.k. (Warszawa, Polska) (przedstawiciel: M. Mikosza, adwokat)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)*Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą:* Fabryki Mebli „Forte” S.A. (Ostrów Mazowiecka, Polska)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Właściciel spornego wzoru:* Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą*Sporny wzór:* Wzór wspólnotowy nr 1 384 002-0034*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 14 stycznia 2019 r. w sprawie R 291/2018-3**Żądania***Strona skarżąca wnosi do Sądu o:*

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji oraz uwzględnienie wniosku o unieważnienie prawa do wzoru;
- obciążenie EUIPO i drugiej strony w postępowaniu przed izbą odwoławczą kosztami postępowania oraz kosztami poniesionymi przez skarżącą.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 7 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002.
-

Skarga wniesiona w dniu 14 marca 2019 r. — LTTE/Rada**(Sprawa T-160/19)**

(2019/C 155/64)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE) (Herning, Dania) (przedstawiciele: A. van Eik i T. Buruma, adwokaci)*Strona pozwana:* Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2019/25 ⁽¹⁾ w dotyczącym jej zakresie.

Pośilkowo strona skarżąca podnosi, że w niniejszej sprawie uzasadniony jest mniej dotkliwy środek niż utrzymanie w unijnym wykazie organizacji terrorystycznych.

Strona skarżąca wnosi ponadto o obciążenie Rady kosztami postępowania wraz z odsetkami w kwocie, która zostanie określona w późniejszym terminie.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, w którym strona skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja jest w stosunku do niej nieważna, ponieważ skarżąca nie może zostać uznana za grupę terrorystyczną w rozumieniu art. 1 ust. 3 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB ⁽²⁾.
2. Zarzut drugi, w którym strona skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja jest w stosunku do niej nieważna, ponieważ właściwy organ nie podjął decyzji zgodnie z wymogiem określonym w art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB.
3. Zarzut trzeci, w którym strona skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja jest w stosunku do niej nieważna, ponieważ Rada nie dokonała odpowiedniej kontroli zgodnie z art. 1 ust. 6 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB.
4. Zarzut czwarty, w którym strona skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja jest w stosunku do niej nieważna w zakresie, w jakim nie spełnia ona wymogów proporcjonalności i pomocniczości.
5. Zarzut piąty, w którym strona skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja jest w stosunku do niej nieważna w zakresie, w jakim nie spełnia ona obowiązku uzasadnienia przewidzianego w art. 269 TFUE.
6. Zarzut pierwszy, w którym strona skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja jest w stosunku do niej nieważna, ponieważ narusza ona prawo do obrony i prawo do skutecznej ochrony sądowej skarżącej.

⁽¹⁾ Decyzja Rady (WPZiB) 2019/25 z dnia 8 stycznia 2019 r. dotycząca zmiany oraz aktualizacji wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu i uchylenia decyzji (WPZiB) 2018/1084 (Dz.U. 2019, L 6, s. 6).

⁽²⁾ Wspólne stanowisko Rady 2001/931/WPZiB z dnia 27 grudnia 2001 r. w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu (Dz.U. 2001, L 344, s. 93).

Skarga wniesiona w dniu 14 marca 2019 r. — Tempus Energy Germany i T Energy Sweden/Komisja

(Sprawa T-167/19)

(2019/C 155/65)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Tempus Energy Germany GmbH (Berlin, Niemcy), T Energy Sweden AB (Göteborg, Szwecja) (przedstawiciele: adwokaci D. Fouquet i J. Derenne)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 7 lutego 2018 r. w sprawie projektowanego polskiego mechanizmu mocy [SA.46100, C(2018) 601 final] ⁽¹⁾;
- obciążenie Komisji jej własnymi kosztami postępowania i kosztami poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym poprzez niewszczęcie formalnego postępowania wyjaśniającego w następstwie zgłoszenia projektowanego polskiego mechanizmu mocy, Komisja naruszyła art. 108 ust. 2 TFUE, art. 4 ust. 4 i art. 6 ust. 1 rozporządzenia 2015/1589 ⁽²⁾, a także zasady niedyskryminacji, proporcjonalności i ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz dokonała błędnej oceny okoliczności faktycznych. Komisji nie udało się pozbyć wątpliwości, które zrodziły się u niej na wstępnym etapie postępowania, co naruszyło uprawnienia procesowe skarżących.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym Komisja nie przedstawiła wystarczającego uzasadnienia w zaskarżonej decyzji z naruszeniem art. 296 TFUE.

⁽¹⁾ Dz.U. 2018, C 462, s. 1

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (tekst jednolity) (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

Skarga wniesiona w dniu 19 marca 2019 r. — Style & Taste/EUIPO — The Polo/Lauren Company (Przedstawienie gracza polo)

(Sprawa T-169/19)

(2019/C 155/66)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Style & Taste, SL (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat L. Plaza Fernández-Villa)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: The Polo/Lauren Company LP (Nowy Jork, Nowy Jork, Stany Zjednoczone)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Graficzny znak towarowy (Przedstawienie gracza polo) –unijny znak towarowy nr 4 049 201

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z 7 stycznia 2019 r. w sprawie R 1272/2018-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- orzeczenie, że wspólnotowy znak towarowy nr 4 049 201 był wyprzedzony przez wzór przemysłowy 24087 i w związku z tymi orzeczenie, że europejski znak towarowy nr 4 049 201, będący własnością PRL, nie ma cechy nowości w rozumieniu właściwych przepisów i w konsekwencji unieważnienie tego znaku europejskiego.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 53 ust. 2 rozporządzenia Rady (UE) nr 207/2009.
- Naruszenie prawa wewnętrznego dotyczącego ochrony prawnej wzorów przemysłowych, a w szczególności prawa własności intelektualnej.

Skarga wniesiona w dniu 20 marca 2019 r. — — Sherpa Europe/EUIPO — Núcleo de comunicaciones y control (SHERPA NEXT)

(Sprawa T-170/19)

(2019/C 155/67)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Sherpa Europe, SL (Erandio, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat M. Esteve Sanz)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Núcleo de comunicaciones y control, SL (Tres Cantos, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca przed Sądem

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego SHERPA NEXT — zgłoszenie nr 12 891 495

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 10 grudnia 2018 r. w sprawie R 523/2017-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO oraz, w stosownym wypadku, interwenienta kosztami postępowania przed Sądem oraz kosztami postępowania przed Izłą Odwoławczą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 47 ust. 2 i 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001

Postanowienie Sądu z dnia 5 marca 2019 r. — UPF/Komisja

(Sprawa T-311/18) ⁽¹⁾

(2019/C 155/68)

Język postępowania: angielski

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 240 z 9.7.2018.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
L-2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL